


Переклад затверджений

Заступник генерального директора Урядового офісу  
координації європейської та  
євроатлантичної інтеграції  
Секретаріату Кабінету Міністрів України  
(найменування посади)



(підпис)

О.В. Генчев  
(ініціали та прізвище)

26 травня 2021 р.

02008L0098 — UA — 05.07.2018 — 003.002

Цей документ слугує суто засобом документування і не має юридичної сили. Установи Союзу не несуть жодної відповідальності за його зміст. Автентичні версії відповідних актів, включно з їхніми преамбулами, опубліковані в Офіційному віснику Європейського Союзу і доступні на EUR-Lex. Зазначені офіційні тексти безпосередньо доступні за посиланнями, вставленими в цей документ

► **В ДИРЕКТИВА ЄВРОПЕЙСЬКОГО ПАРЛАМЕНТУ І РАДИ 2008/98/ЄС**  
**від 19 листопада 2008 року**  
**про відходи та про скасування деяких директив**  
(Текст стосується ЄЄП)  
(ОВ L 312, 22.11.2008, с. 3)

Зі змінами, внесеними:

		№	Офіційний вісник сторінка	дата
▼ M1	РЕГЛАМЕНТОМ КОМІСІЇ (ЄС) № 1357/2014 від 18 грудня 2014 року	L 365	89	19.12.2014
► M2	ДИРЕКТИВОЮ КОМІСІЇ (ЄС) 2015/1127 Текст стосується ЄЄП від 10 липня 2015 року	L 184	13	11.07.2015
► M3	РЕГЛАМЕНТОМ РАДИ (ЄС) 2017/997 від 8 червня 2017 року	L 150	1	14.06.2017
► M4	ДИРЕКТИВОЮ ЄВРОПЕЙСЬКОГО ПАРЛАМЕНТУ І РАДИ (ЄС) 2018/851 Текст стосується ЄЄП від 30 травня 2018 року	L 150	109	14.06.2018

З виправленнями, внесеними:

- C1 Виправленням, ОВ L 297, 13.11.2015, с. 9 (2015/1127)  
▼ C2 Виправленням, ОВ L 042, 18.02.2017, с. 43 (1357/2014)

Цей документ слугує суто засобом документування і не має юридичної сили. Установи Союзу не несуть жодної відповідальності за його зміст. Автентичні версії відповідних актів, включно з їхніми преамбулами, опубліковані в Офіційному віснику Європейського Союзу і доступні на EUR-Lex. Зазначені офіційні тексти безпосередньо доступні за посиланнями, вставленими в цей документ

► **В** **ДИРЕКТИВА ЄВРОПЕЙСЬКОГО ПАРЛАМЕНТУ І РАДИ 2008/98/ЄС**

від 19 листопада 2008 року

про відходи та про скасування деяких директив

(Текст стосується ЄЄП)

(ОБ L 312, 22.11.2008, с. 3)

Зі змінами, внесеними:

		Офіційний вісник		
		№	сторінка	дата
▼ <b>M1</b>	РЕГЛАМЕНТОМ КОМІСІЇ (ЄС) № 1357/2014 від 18 грудня 2014 року	L 365	89	19.12.2014
► <b>M2</b>	ДИРЕКТИВОЮ КОМІСІЇ (ЄС) 2015/1127 Текст стосується ЄЄП від 10 липня 2015 року	L 184	13	11.07.2015
► <b>M3</b>	РЕГЛАМЕНТОМ РАДИ (ЄС) 2017/997 від 8 червня 2017 року	L 150	1	14.06.2017
► <b>M4</b>	ДИРЕКТИВОЮ ЄВРОПЕЙСЬКОГО ПАРЛАМЕНТУ І РАДИ (ЄС) 2018/851 Текст стосується ЄЄП від 30 травня 2018 року	L 150	109	14.06.2018

З виправленнями, внесеними:

- **C1**           Виправленням, ОБ L 297, 13.11.2015, с. 9 (2015/1127)
- ▼ **C2**           Виправленням, ОБ L 042, 18.02.2017, с. 43 (1357/2014)

▼ **В**

**ДИРЕКТИВА ЄВРОПЕЙСЬКОГО ПАРЛАМЕНТУ І РАДИ 2008/98/ЄС**

від 19 листопада 2008 року

про відходи та про скасування деяких директив

(Текст стосується ЄЄП)

ГЛАВА I

**ПРЕДМЕТ, СФЕРА ЗАСТОСУВАННЯ І ТЕРМІНИ ТА ОЗНАЧЕННЯ**

▼ **M4**

*Стаття 1*

**Предмет і сфера застосування**

Ця Директива встановлює інструменти для охорони довкілля та здоров'я людини шляхом запобігання або зменшення утворення відходів, зменшення негативних наслідків від утворення відходів та поводження з ними, шляхом зменшення загальних наслідків використання ресурсів і підвищення ефективності такого використання, що є вкрай важливим для переходу до циркулярної економіки та забезпечення довгострокової конкурентоздатності Союзу.

## Стаття 2

**Виключення зі сфери застосування**

1. Зі сфери застосування цієї Директиви виключено:

- (a) газоподібні речовини, що викидаються в атмосферу;
- (b) земля (in situ), у тому числі невикопаний забруднений ґрунт, та будівлі, постійно пов'язані з землею;
- (c) незабруднений ґрунт та інші природні матеріали, викопані під час будівельних робіт, якщо є упевненість, що матеріал буде використаний для будівництва в його природному стані на тому ж місці, де його було викопано;
- (d) радіоактивні відходи;
- (e) виведені з експлуатації вибухові речовини;
- (f) фекальні речовини, якщо вони не підпадають під дію параграфу 2(b), солома та інші природні сільськогосподарські або лісові матеріали, що не є небезпечними, використовувані у сільському господарстві, лісовому господарстві або для виробництва енергії з такої біомаси із застосуванням процесів або методів, що не завдають шкоди довкіллю і не становлять загрози для здоров'я людини.

2. Зі сфери застосування цієї Директиви, тією мірою, якою вони врегульовані іншим законодавством Співтовариства, виключені:

- (a) стічні води;
- (b) побічні продукти тваринного походження, у тому числі перероблені продукти, що регулюються Регламентом (ЄС) № 1774/2002, за виключенням тих, що призначені для спалювання, захоронення або використання у біогазових чи компостувальних установках;
- (c) туші тварин, які померли не внаслідок забою, включаючи тварин, умертвлених для викорінення епізоотичних хвороб, і які видаляють відповідно до Регламенту (ЄС) № 1774/2002;
- (d) відходи, що утворюються внаслідок проведення розвідувальних робіт, видобування, оброблення і зберігання мінеральних ресурсів та розроблення кар'єрів, які підпадають під сферу застосування Директиви Європейського Парламенту і Ради 2006/21/ЄС від 15 березня 2006 року про управління відходами видобувної промисловості ( <sup>1</sup> );

## ▼М4

- (e) речовини, призначені для використання як кормові матеріали, як їх означено в пункті (g) статті 3(2) Регламенту Європейського Парламенту і Ради (ЄС) № 767/2009 ( <sup>2</sup> ), і які не складаються з побічних продуктів тваринного походження і не містять їх.

## ▼В

3. Без обмеження зобов'язань, передбачених іншим відповідним законодавством Співтовариства, донні осади, переміщені всередині поверхневих вод з метою регулювання вод та водотоків або попередження повеней чи пом'якшення наслідків повеней і посух, або рекультивації земель, повинні бути виключені зі сфери застосування цієї Директиви, якщо доведено, що такі донні осади не є небезпечними.

4. Окремими директивами можуть бути встановлені спеціальні правила для окремих випадків або на доповнення правил, встановлених цією Директивою, стосовно управління певними категоріями відходів.

## Стаття 3

**Терміни та означення**

Для цілей цієї Директиви застосовуються такі терміни та означення:

- 1. «відходи» означає будь-яку речовину чи предмет, яких володілець позбувається, або має намір чи зобов'язаний позбутися;
- 2. «небезпечні відходи» означає відходи, які мають одну чи більше небезпечних властивостей, наведених у додатку III;

## ▼М4

- 2a. «відходи, що не є небезпечними» означає відходи, не охоплені пунктом 2;
- 2b. «муніципальні відходи» означає:
- (a) змішані відходи та роздільно зібрані відходи домогосподарств, у тому числі папір і картон, скло, метали, пластик, біовідходи, деревина, текстиль, пакування, відходи електричного та електронного обладнання, відпрацьовані батареї та акумулятори, а також великогабаритні відходи, у тому числі матраци та меблі;
  - (b) змішані відходи та роздільно зібрані відходи з інших джерел, якщо такі відходи подібні за природою і складом до відходів домогосподарств;

Муніципальні відходи не включають відходи виробництва, сільського господарства, лісового господарства, рибальства, септиків та каналізаційних мереж і споруд для очищення стічних вод, у тому числі осад стічних вод, а також зняті з експлуатації транспортні засоби або відходи будівництва та знесення.

Таке означення не порушує розподіл відповідальності за управління відходами між державними та приватними суб'єктами;

- 2c. «відходи будівництва та знесення» означає відходи, утворені в результаті будівельних робіт та знесення будівель і споруд;

#### ▼ В

3. «відпрацьовані оливи» означає будь-які мінеральні або синтетичні мастильні чи індустриальні оливи, які стали непридатними для використання за своїм початковим призначенням, такі як використані моторні оливи для двигунів внутрішнього згоряння і трансмісійні оливи, мастильні оливи, оливи для турбін та гідравлічні оливи;

#### ▼ М4

4. «біовідходи» означає біорозкладні садові та паркові відходи, харчові та кухонні відходи домогосподарств, установ, ресторанів, гуртової торгівлі, їдалень, закладів громадського харчування і роздрібною торгівлі, а також порівнянні відходи харчопереробних підприємств;

#### ▼ М4

- 4a. «відходи харчових продуктів» означає всі харчові продукти, як їх означено у статті 2 Регламенту Європейського Парламенту і Ради (ЄС) № 178/2002 ( <sup>3</sup> ), які стали відходами;

#### ▼ В

5. «утворювач відходів» означає будь-яку особу, діяльність якої призводить до утворення відходів (початковий утворювач відходів), або будь-яку особу, яка здійснює попереднє перероблення, змішування або інші операції, результатом яких є зміна природи або складу цих відходів;
6. «володілець відходів» означає утворювача відходів або фізичну чи юридичну особу, що володіє відходами;
7. «дилер» означає будь-якого суб'єкта господарювання, який діє як принципал у закупівлі та подальшому продажу відходів, включаючи дилерів, які не набувають відходи у фактичне володіння;
8. «брокер» означає будь-якого суб'єкта господарювання, який організовує відновлення або видалення відходів від імені інших суб'єктів, включаючи брокерів, які не набувають відходи у фактичне володіння;

#### ▼ М4

9. «управління відходами» означає збирання, транспортування, відновлення (у тому числі сортування) та видалення відходів, включаючи нагляд за такими операціями та післяексплуатаційний догляд за місцями видалення відходів, а також дії, виконувані дилером або брокером;

#### ▼ В

10. «збирання» означає збирання відходів, у тому числі попереднє сортування і попереднє зберігання відходів для цілей їх транспортування до об'єкта з оброблення відходів;
11. «роздільне збирання» означає таке збирання, за якого потоки відходів формуються окремо за їх видом та природою, щоб полегшити спеціальне оброблення;
12. «запобігання утворенню» означає заходи, вжиті до того, як речовина, матеріал або продукт стали відходами, що зменшує:

(a) кількість відходів, у тому числі шляхом повторного використання продуктів або подовження життєвого циклу продуктів;

(b) негативні наслідки утворених відходів для довкілля та здоров'я людини; або

▼ M4

(c) вміст небезпечних речовин у матеріалах і продуктах;

▼ B

13. «повторне використання» означає будь-яку операцію, внаслідок якої продукти або їх компоненти, які не є відходами, використовують знову для тієї самої цілі, для якої вони були створені;

14. «оброблення» означає операції з відновлення або видалення, у тому числі підготовку, що передує відновленню чи видаленню;

15. «відновлення» означає будь-яку операцію, головним результатом якої є відходи, що слугують корисній цілі шляхом заміщення інших матеріалів, які в іншому разі були б використані для виконання певної функції, або відходи, що підготовлені для виконання такої функції на підприємстві або в ширшій господарській діяльності. У додатку II встановлено неповний перелік операцій з відновлення;

▼ M4

15a. «відновлення матеріалів» означає будь-яку операцію з відновлення, іншу ніж відновлення енергії, та перероблення у матеріали, що їх будуть використовувати як паливо або інші способи генерування енергії. Це включає, *серед іншого*, підготовку до повторного використання, рециклінг та зворотне заповнення;

▼ B

16. «підготовка до повторного використання» означає операції з відновлення, що передбачають перевірку, очищення або ремонт, за допомогою яких продукти або компоненти продуктів, що стали відходами, підготовлюють так, щоб їх можна було повторно використовувати без будь-якого іншого попереднього оброблення;

17. «рециклінг» означає будь-яку операцію з відновлення, за допомогою якої відходи переробляють у продукти, матеріали або речовини для їх використання за первинним призначенням або в інших цілях. Це включає перероблення органічного матеріалу, але не включає відновлення енергії та перероблення у матеріали, що їх будуть використовувати як паливо або матеріали для зворотного заповнення;

▼ M4

17a. «зворотне заповнення» означає будь-яку операцію з відновлення, за якої придатні відходи, що не є небезпечними, використовують для цілей рекультивациі розкопаних площ або для інженерних цілей у ландшафтних роботах. Відходи, використовувані для зворотного заповнення, повинні замінювати матеріали, що не є відходами, бути придатними для вищезгаданих цілей та обмежуватись кількістю, абсолютно необхідною для досягнення таких цілей;

▼ B

18. «регенерація відпрацьованих олив» означає будь-яку операцію з рециклінгу, в результаті якої базові оливи можуть бути отримані шляхом очищення відпрацьованих олив, зокрема шляхом видалення забруднювальних речовин, продуктів окиснення та присадок, що містяться в таких оливах;

19. «видалення» означає будь-яку операцію, яка не є відновленням, навіть якщо вторинним наслідком такої операції є рекуперация речовин або енергії. У додатку I встановлено неповний перелік операцій з видалення;

20. «найкращі доступні техніки» означає найкращі доступні техніки, як визначено у статті 2(11) Директиви 96/61/ЄС;

▼ M4

21. «схема розширеної відповідальності виробника» означає комплекс заходів, які вживають держави-члени, щоб забезпечити фінансову або фінансову та організаційну відповідальність виробників продуктів за управління стадією відходів у життєвому циклі продукту.

▼ B

## Ієрархія управління відходами

1. У законодавстві та політиці щодо запобігання утворенню відходів та поводження з відходами застосовується така ієрархія управління відходами у порядку пріоритетності:

- (a) запобігання утворенню;
- (b) підготовка до повторного використання;
- (c) рециклінг;
- (d) інші види відновлення, наприклад відновлення енергії; та
- (e) видалення.

2. Застосовуючи ієрархію управління відходами, зазначену в параграфі 1, держави-члени повинні вживати заходів, щоб заохочувати вибір варіантів, які забезпечують найкращий загальний екологічний результат. Це означає, що для деяких потоків відходів може виникнути необхідність відступити від ієрархії, якщо це виправдано концепцією життєвого циклу в контексті загальних наслідків утворення таких відходів та поводження з ними.

Держави-члени повинні забезпечити, щоб процес розроблення законодавства і політики у сфері відходів був цілком прозорим, із дотриманням чинних національних правил стосовно консультацій та залучення громадян і заінтересованих сторін до процесу.

Держави-члени повинні враховувати загальні принципи охорони довкілля, зокрема перестороги та сталого розвитку, технічної здійсненності та економічної доцільності, охорони ресурсів, а також загальні наслідки для довкілля, здоров'я людини, економічні та соціальні наслідки, відповідно до статей 1 і 13.

### ▼M4

3. Держави-члени повинні використовувати економічні інструменти та інші заходи, щоб стимулювати застосування ієрархії управління відходами, зокрема такі, що вказані у додатку IVa, а також інші належні інструменти та заходи.

### ▼B

## Стаття 5

### Побічні продукти

### ▼M4

1. Держави-члени повинні вживати належних заходів, щоб забезпечити, що речовина або предмет, що утворюється у результаті виробничого процесу, основною метою якого не є вироблення такої речовини або предмета, вважалися не відходами, а побічним продуктом, якщо дотримані такі умови:

### ▼B

- (a) подальше використання речовини або предмета є чітко визначеним;
- (b) речовина або предмет можуть бути використані безпосередньо без подальшого оброблення, іншого ніж передбачене звичайною виробничою практикою;
- (c) речовина або предмет утворюються як невід'ємна складова виробничого процесу; та
- (d) подальше використання є правомірним, тобто, речовина або предмет відповідають усім відповідним вимогам стосовно продуктів, охорони довкілля і здоров'я для конкретного використання, і не буде призводити до негативних наслідків для довкілля чи здоров'я людини.

### ▼M4

2. Комісія може ухвалювати імплементаційні акти з метою встановлення детальних критеріїв щодо уніфікованого застосування умов, визначених у параграфі 1, до конкретних речовин або предметів.

Такі детальні критерії повинні гарантувати високий рівень охорони довкілля та здоров'я людини і сприяти розумному та раціональному використанню природних ресурсів.

Такі імплементаційні акти ухвалюють згідно з експертною процедурою, зазначеною в статті 39(2). При ухваленні таких імплементаційних актів, Комісія обирає за відправний пункт найсуворіші та найсприятливіші для охорони довкілля критерії, серед тих, що ухвалені державами-членами відповідно до параграфа 3 цієї статті, та надає пріоритет відтворюваним практикам промислового симбіозу під час розроблення детальних критеріїв.



#### ▼ M4

3. Якщо критерії не були встановлені на рівні Союзу згідно з параграфом 2, держави-члени можуть встановити детальні критерії щодо застосування умов, визначених у параграфі 1, до конкретних речовин або предметів.

Держави-члени повинні повідомити Комісію про такі детальні критерії відповідно до Директиви Європейського Парламенту і Ради (ЄС) 2015/1535 ( <sup>4</sup> ), якщо цього вимагає зазначена Директива.

#### ▼ B

### Стаття 6

#### Втрата статусу відходів

#### ▼ M4

1. Держави-члени повинні вживати належних заходів, щоб забезпечити, що відходи, які були піддані рециклінгу чи іншій операції з відновлення, вважаються такими, що перестали бути відходами, якщо вони відповідають таким умовам:

(a) речовина або предмет повинні використовуватися для конкретних цілей;

#### ▼ B

(b) є ринок для такої речовини або предмета або попит на них;

(c) речовина або предмет відповідають технічними вимогам для конкретних цілей та чинному законодавству і стандартам, що застосовуються до продуктів; та

(d) використання речовини або предмета не буде призводити до негативних наслідків для довкілля чи здоров'я людини.

#### ▼ M4 \_\_\_\_\_

#### ▼ M4

2. Комісія здійснює моніторинг розроблення національних критеріїв втрати статусу відходів у державах-членах і оцінює потребу в розробленні на основі цього критеріїв на рівні Союзу. Для цього, та у відповідних випадках, Комісія ухвалює імплементаційні акти з метою встановлення детальних критеріїв щодо уніфікованого застосування умов, визначених у параграфі 1, до деяких видів відходів.

Такі детальні критерії повинні гарантувати високий рівень охорони довкілля та здоров'я людини і сприяти розумному та раціональному використанню природних ресурсів. Вони повинні включати:

(a) допустимі відходи, використовувані як вхідний матеріал для операцій з відновлення;

(b) дозволені процеси та техніки оброблення;

(c) критерії якості для матеріалів, утворених у результаті операцій з відновлення, які втратили статус відходів, відповідно до застосованих стандартів для продуктів, включаючи гранично допустимі концентрації забруднювальних речовин, у разі необхідності;

(d) вимоги до систем управління, щоб підтвердити відповідність критеріям втрати статусу відходів, у тому числі до контролю якості та самомоніторингу, а також, у відповідних випадках, до акредитації; та

(e) вимогу щодо декларації про відповідність.

Такі імплементаційні акти ухвалюють згідно з експертною процедурою, зазначеною в статті 39(2).

При ухваленні таких імплементаційних актів, Комісія враховує відповідні критерії, встановлені державами-членами відповідно до параграфа 3, і обирає за відправний пункт найсуворіші та найсприятливіші для охорони довкілля серед тих критеріїв.

3. Якщо критерії не були встановлені на рівні Союзу згідно з параграфом 2, держави-члени можуть встановити детальні критерії щодо застосування умов, визначених у параграфі 1, до деяких видів відходів. Такі детальні критерії повинні враховувати будь-які можливі негативні впливи речовини або предмета на довкілля та здоров'я людини і відповідати вимогам, встановленим у пунктах (a)–(e) параграфа 2.

Держави-члени повинні повідомити Комісію про такі критерії відповідно до Директиви (ЄС) 2015/1535, якщо цього вимагає зазначена Директива.

4. Якщо критерії не були встановлені ні на рівні Союзу, ні на національному рівні згідно з параграфом 2 чи 3 відповідно, держава-член може в кожному окремому випадку вирішувати, або вживати відповідних заходів для перевірки того, що певні відходи перестали бути відходами на основі умов, встановлених у параграфі 1, та, у разі необхідності, враховуючи вимоги, встановлені у пунктах (а)–(е) параграфа 2, і беручи до уваги гранично допустимі концентрації забруднювальних речовин та будь-які можливі негативні впливи на довкілля та здоров'я людини. Такі рішення щодо кожного окремого випадку не обов'язково повідомляти Комісії відповідно до Директиви (ЄС) 2015/1535.

Держави-члени можуть оприлюднювати інформацію про рішення щодо кожного окремого випадку та про результати перевірки компетентними органами за допомогою електронних засобів.

#### ▼ M4

5. Фізична чи юридична особа, яка:

- (a) використовує у перший раз матеріал, який перестав бути відходами і який не був уведений в обіг; або
- (b) вводить матеріал в обіг у перший раз після того, як він перестав бути відходами,

повинна гарантувати, що матеріал відповідає релевантним вимогам, встановленим застосовним законодавством щодо хімічних речовин і продуктів. Умови, встановлені у параграфі 1, повинні бути виконані до того, як законодавство щодо хімічних речовин і продуктів стане застосовним до матеріалу, який перестав бути відходами.

#### ▼ B

### Стаття 7

#### Перелік відходів

► M4 1. Комісія уповноважена ухвалювати делеговані акти відповідно до статті 38а з метою доповнення цієї Директиви шляхом встановлення та перегляду, відповідно до параграфів 2 і 3 цієї статті, переліку відходів. ◀ Перелік відходів повинен включати небезпечні відходи та враховувати походження і склад відходів, та, в разі необхідності, гранично допустимі концентрації небезпечних речовин. Перелік відходів є обов'язковим у частині визначення відходів, які повинні вважатися небезпечними відходами. Включення речовини або предмета до переліку не означає, що вони є відходами за будь-яких обставин. Речовина або предмет вважаються відходами, лише якщо вони відповідають означенню відходів у пункті (1) статті 3.

#### ▼ M4

2. Держава-член може вважати відходи небезпечними, навіть якщо їх не включено як такі до переліку відходів, якщо вони проявляють одну або більше небезпечних властивостей, наведених у додатку III. Держава-член невідкладно повідомляє Комісію про будь-які такі випадки і надає всю відповідну інформацію. На основі отриманих повідомлень, перелік переглядається для ухвалення рішення про його адаптацію.

#### ▼ B

3. Якщо держава-член має докази, які доводять, що певні відходи, включені до переліку як небезпечні відходи, не проявляють жодної з небезпечних властивостей, наведених у додатку III, вона може вважати ті відходи такими, що не є небезпечними. Держава-член невідкладно повідомляє Комісію про будь-які такі випадки і надає необхідні докази. На основі отриманих повідомлень, перелік переглядається для ухвалення рішення про його адаптацію.

4. Зміна класифікації небезпечних відходів на відходи, що не є небезпечними, не повинна досягатися шляхом розбавлення або змішування відходів для зниження початкової концентрації небезпечних речовин до рівня, нижчого за порогові значення, щоб визначити відходи як небезпечні.

#### ▼ M4 \_\_\_\_\_

#### ▼ B

6. Держави-члени можуть вважати відходи як відходи, що не є небезпечними, відповідно до переліку відходів, про який йдеться у параграфі 1.

7. Комісія забезпечує, щоб при складанні переліку відходів та будь-яких переглядах цього переліку були дотримані, у відповідних випадках, принципи чіткості, зрозумілості та доступності для користувачів, зокрема малих та середніх підприємств (МСП).



ГЛАВА II  
ЗАГАЛЬНІ ВИМОГИ

Стаття 8

**Розширена відповідальність виробника**

1. З метою підсилення діяльності з повторного використання, запобігання утворенню, рециклінгу та інших видів відновлення відходів, держави-члени можуть ухвалювати законодавчі та незаконодавчі інструменти, щоб забезпечити, що будь-яка фізична чи юридична особа, яка на професійній основі розробляє, виробляє, переробляє, обробляє, продає чи імпортує продукти (виробник продукту) несе розширену відповідальність виробника.

Такі інструменти можуть включати приймання повернутих продуктів і відходів, що залишаються після використання таких продуктів, а також подальше управління тими відходами та фінансову відповідальність за таку діяльність. Такі інструменти можуть включати обов'язок оприлюднювати інформацію про те, наскільки продукт є придатним для повторного використання та рециклінгу.

▼ M4

Якщо такі інструменти включають запровадження схем розширеної відповідальності виробника, застосовуються загальні мінімальні вимоги, встановлені у статті 8а.

Держави-члени можуть вирішити, що виробники продуктів, які з власної ініціативи беруть на себе фінансову або фінансову та організаційну відповідальність за управління стадією відходів у життєвому циклі продукту, повинні застосовувати деякі або всі загальні мінімальні вимоги, встановлені у статті 8а.

▼ M4

2. Держави-члени можуть ухвалювати відповідні інструменти, щоб заохочувати до проектування продуктів та їхніх компонентів у спосіб, що зменшує їх вплив на довкілля і зменшує утворення відходів у процесі виробництва та подальшого використання продуктів, і щоб гарантувати, що відновлення та видалення продуктів, які стали відходами, відбувається відповідно до статей 4 і 13.

Такі інструменти можуть заохочувати, *серед іншого*, розробку, виробництво і реалізацію таких продуктів і компонентів продуктів, які придатні для багаторазового використання, які містять рецикльовані матеріали, які є технічно довговічними і легко ремонтними і які, після того, як вони стали відходами, є придатними для підготовки до повторного використання та рециклінгу, з метою сприяти належній імплементації ієрархії управління відходами. Інструменти повинні враховувати вплив продуктів протягом їх життєвого циклу, ієрархію управління відходами та, у відповідних випадках, потенціал для багаторазового рециклінгу.

▼ B

3. Застосовуючи розширену відповідальність виробника, держави-члени повинні брати до уваги технічну здійсненність та економічну доцільність, а також загальні наслідки для довкілля та здоров'я людини і соціальні наслідки, з урахуванням потреби забезпечувати належне функціонування внутрішнього ринку.

4. Розширена відповідальність виробника застосовується без обмеження відповідальності за управління відходами, передбаченої статтею 15(1), та без порушення чинного законодавства, що стосується конкретного потоку відходів або конкретного продукту.

▼ M4

5. Комісія організовує обмін інформацією між державами-членами та суб'єктами, залученими до схем розширеної відповідальності виробника, щодо практичного виконання загальних мінімальних вимог, встановлених у статті 8а. Це включає, *серед іншого*, обмін інформацією про найкращі практики для забезпечення належного управління, транскордонної співпраці стосовно схем розширеної відповідальності виробника та безперебійного функціонування внутрішнього ринку, про організаційні особливості та моніторинг організацій, що виконують обов'язки з розширеної відповідальності виробника від імені виробників продуктів, про модуляцію фінансових внесків, про вибір операторів з управління відходами та про запобігання смітінню. Комісія опублікує результати обміну інформацією і може видавати настанови з цих питань та інших відповідних аспектів.

Комісія, за консультацій з державами-членами, опублікує настанови щодо транскордонної співпраці, пов'язаної зі схемами розширеної відповідальності виробника, та щодо модуляції фінансових внесків, про які йдеться в пункті (b) статті 8а(4).

Якщо це необхідно, щоб уникнути викривлення внутрішнього ринку, Комісія може ухвалити імплементаційні акти з метою встановлення критеріїв для уніфікованого застосування пункту (b) статті 8a(4), але виключаючи будь-яке точне визначення рівня внесків. Такі імплементаційні акти ухвалюють згідно з експертною процедурою, зазначеною в статті 39(2).

## *Стаття 8a*

### **Загальні мінімальні вимоги до схем розширеної відповідальності виробника**

1. Якщо схеми розширеної відповідальності виробника встановлюють відповідно до статті 8(1), у тому числі згідно з іншими законодавчими актами Союзу, держави-члени повинні:

- (a) чітко визначити ролі та обов'язки всіх відповідних залучених суб'єктів, у тому числі виробників, що вводять продукти в обіг на ринку держави-члена, організацій, що виконують обов'язки з розширеної відповідальності виробника від імені виробників, приватних або державних операторів з управління відходами, місцевих органів влади та, у відповідних випадках, операторів послуг з повторного використання і підготовки до повторного використання та підприємств соціальної сфери економіки;
- (b) відповідно до ієрархії управління відходами, встановити цільові показники у сфері управління відходами, спрямовані на досягнення принаймні кількісних цільових показників, релевантних для схеми розширеної відповідальності виробника, як встановлено у цій Директиві, Директиві 94/62/ЄС, Директиві 2000/53/ЄС, Директиві 2006/66/ЄС і Директиві Європейського Парламенту і Ради 2012/19/ЄС ( <sup>5</sup> ), а також встановити інші кількісні цільові показники та/або якісні цілі, які вважають релевантними для схеми розширеної відповідальності виробника;
- (c) забезпечити впровадження системи звітування, щоб збирати дані про продукти, введені в обіг на ринку держави-члена виробниками продуктів, що є суб'єктами розширеної відповідальності виробника, дані про збирання та оброблення відходів, що походять від таких продуктів, з конкретизацією, у відповідних випадках, потоків матеріалу відходів, а також інші дані, релевантні для цілей пункту (b);
- (d) забезпечити однакове ставлення до виробників продуктів, незалежно від їх походження чи розміру, без надмірного регуляторного навантаження на виробників невеликої кількості продуктів, у тому числі малих та середніх підприємств.

2. Держави-члени повинні вживати необхідних заходів, щоб гарантувати, що володільців відходів, охоплених схемами розширеної відповідальності виробника, встановленими відповідно до статті 8(1), інформують про заходи із запобігання утворенню відходів, центри з повторного використання і підготовки до повторного використання, системи зворотного приймання і збирання відходів, а також запобігання смітінню. Держави-члени також повинні вживати заходів, щоб створювати стимули для володільців відходів брати на себе відповідальність за доставлення своїх відходів до наявних систем роздільного збирання, особливо, у відповідних випадках, через економічні стимули чи нормативно-правові акти.

3. Держави-члени повинні вживати необхідних заходів, щоб забезпечити, що будь-який виробник продуктів або організація, що виконує обов'язки з розширеної відповідальності виробника від імені виробників продуктів:

- (a) має чітко визначену сферу діяльності з точки зору географічного охоплення, продуктів і матеріалів, не обмежуючи ці сфери до тих, де збирання та управління відходами є найбільш прибутковим;
- (b) забезпечує відповідну доступність систем збирання відходів у сферах, зазначених у пункті (a);
- (c) має необхідні фінансові кошти чи фінансово-організаційні засоби для дотримання своїх обов'язків з розширеної відповідальності виробника;
- (d) запроваджує належний механізм самоконтролю, підтримуваний, у відповідних випадках, регулярними незалежними аудитами, щоб оцінювати:
  - (i) їхній фінансовий менеджмент, включно з дотриманням вимог, встановлених у пунктах (a) і (b) параграфу 4;
  - (ii) якість даних, зібраних і звітованих відповідно до пункту (c) параграфу 1 цієї статті та вимог Регламенту (ЄС) № 1013/2006;
- (e) оприлюднює інформацію про досягнення цільових показників у сфері управління відходами, про які йдеться у пункті (b) параграфу 1, а також, у випадку колективного виконання обов'язків з розширеної відповідальності виробника, інформацію про:

- (i) їхню структуру власності та членства;
- (ii) фінансові внески, сплачені виробниками продуктів на одиницю проданих або на тонну введених в обіг продуктів; та
- (iii) процедуру відбору операторів з управління відходами.

4. Держави-члени повинні вживати необхідних заходів, щоб забезпечити, щоб фінансові внески, сплачені виробником продукту для дотримання обов'язків з розширеної відповідальності виробника:

- (a) покривали зазначені нижче витрати, пов'язані з продуктами, що їх виробник вводить в обіг на ринку відповідної держави-члена:

— витрати на роздільне збирання відходів та їх подальше транспортування і оброблення, включно з обробленням, необхідним для досягнення цільових показників Союзу у сфері управління відходами, та витрати, необхідні для виконання інших цільових показників і цілей, як зазначено у пункті (b) параграфу 1, з урахуванням доходів від повторного використання, від продажів вторинної сировини, отриманої з його продуктів та від невикористаних депозитних внесків,

— витрати на надання належної інформації володільцям відходів відповідно до параграфу 2,

— витрати на збирання даних і звітування відповідно до пункту (c) параграфу 1.

Цей пункт не застосовується до схем розширеної відповідальності виробника, встановлених згідно з Директивами 2000/53/ЄС, 2006/66/ЄС або 2012/19/ЄС;

- (b) у випадку колективного виконання обов'язків з розширеної відповідальності виробника, були модульовані, за можливості, для окремих продуктів або груп подібних продуктів, урахуваючи зокрема їх довговічність, придатність для ремонту, повторного використання і рециклінгу та присутність небезпечних речовин, а отже застосовуючи підхід на основі життєвого циклу і вимог, встановлених відповідним правом Союзу, та, за наявності, на основі гармонізованих критеріїв, щоб забезпечити безперебійне функціонування внутрішнього ринку; та
- (c) не перевищували витрат, необхідних для надання послуг з управління відходами у результативний за витратами спосіб. Такі витрати визначаються у прозорий спосіб між заінтересованими суб'єктами.

Якщо це виправдано необхідністю забезпечити належне управління відходами та економічну доцільність схеми розширеної відповідальності виробника, держави-члени можуть відступити від розподілу фінансової відповідальності, визначеної в пункті (a), за умови, що:

- (i) у випадку схем розширеної відповідальності виробника, встановлених для досягнення цільових показників і цілей у сфері управління відходами, визначеними законодавчими актами Союзу, виробники продуктів несуть щонайменше 80 % необхідних витрат;
- (ii) у випадку схем розширеної відповідальності виробника, встановлених 4 липня 2018 року чи пізніше для досягнення цільових показників і цілей у сфері управління відходами, визначеними виключно законодавством держав-членів, виробники продуктів несуть щонайменше 80 % необхідних витрат;
- (iii) у випадку схем розширеної відповідальності виробника, встановлених до 4 липня 2018 року для досягнення цільових показників і цілей у сфері управління відходами, визначеними виключно законодавством держав-членів, виробники продуктів несуть щонайменше 50 % необхідних витрат,

та за умови, що решту витрат несуть початкові утворювачі відходів або дистриб'ютори.

Цей відступ не може бути використаний для зниження частки витрат, які несуть виробники продуктів за схемами розширеної відповідальності виробника, встановлених до 4 липня 2018 року.

5. Держави-члени повинні створити належні рамки для моніторингу та контролю за виконанням з метою забезпечити, щоб виробники продуктів і організації, що виконують обов'язки з розширеної відповідальності виробника від імені виробників, виконували свої обов'язки з розширеної відповідальності виробника, у тому числі у випадку дистанційних продажів, щоб фінансові кошти використовувалися належним чином та щоб усі суб'єкти, залучені до виконання схем розширеної відповідальності виробника, повідомляли достовірні дані.

Якщо на території держави-члена декілька організацій виконують обов'язки з розширеної відповідальності виробника від імені виробників продуктів, відповідна держава-член повинна призначити принаймні один орган, незалежний від приватних інтересів, або доручити органу публічної влади здійснювати нагляд за виконанням обов'язків з розширеної відповідальності виробника.

Кожна держава-член повинна дозволяти виробникам продуктів, які мають осідок в іншій державі-члені і які вводять продукти в обіг на її території, призначати юридичну чи фізичну особу, яка має осідок на її території, уповноваженим представником у цілях виконання обов'язків виробника, що стосуються схем розширеної відповідальності виробника на її території.

Для цілей моніторингу та перевірки дотримання обов'язків виробника продукту, що стосуються схем розширеної відповідальності виробника, держави-члени можуть встановлювати вимоги, зокрема щодо реєстрації, надання інформації та звітування, які повинні бути виконані юридичною чи фізичною особою, щоб бути призначеною уповноваженим представником на їхній території.

6. Держави-члени повинні забезпечувати регулярний діалог між відповідними стейкхолдерами, залученими до виконання схем розширеної відповідальності виробника, у тому числі виробниками та дистриб'юторами, приватними чи державними операторами з управління відходами, місцевими органами влади, організаціями громадянського суспільства та, у відповідних випадках, суб'єктами соціальної сфери економіки, мережами центрів з повторного використання і ремонту та операторами послуг з підготовки до повторного використання.

7. Держави-члени повинні вживати заходів з метою забезпечити, щоб схеми розширеної відповідальності виробника, які були встановлені до 4 липня 2018 року, відповідали цій статті до 5 січня 2023 року.

8. Надання інформації громадськості згідно з цією статтею повинно здійснюватися без шкоди для збереження конфіденційності комерційно чутливої інформації відповідно до застосовного права Союзу та національного права.

#### ▼ M4

### Стаття 9

#### Запобігання утворенню відходів

1. Держави-члени повинні вживати заходів для запобігання утворенню відходів. Такі заходи, принаймні, повинні:

- (a) просувати і підтримувати збалансовані моделі виробництва та споживання;
- (b) заохочувати проектування, виготовлення та використання продуктів, які є ресурсоефективними, довговічними (у тому числі з точки зору тривалості життєвого циклу та відсутності планованого застарівання), придатними до ремонту, повторного використання та модернізації;
- (c) бути спрямовані на продукти, які містять критичну сировину, для запобігання перетворенню таких матеріалів на відходи;
- (d) заохочувати повторне використання продуктів і створення систем, що сприяють діяльності з ремонту та повторного використання, зокрема стосовно електричного та електронного обладнання, текстильних матеріалів і меблів, а також пакувальних та будівельних матеріалів і виробів;
- (e) заохочувати, у відповідних випадках і без обмеження прав інтелектуальної власності, наявність запасних частин, інструкцій з експлуатації, технічної інформації чи інших інструментів, обладнання або програмного забезпечення, що уможливають ремонт та повторне використання продуктів без зниження їх якості та безпечності;
- (f) зменшувати утворення відходів у процесах, пов'язаних з промисловим виробництвом, видобутком корисних копалин, виготовленням, будівництвом та знесенням, з урахуванням найкращих доступних технік;
- (g) зменшувати утворення відходів харчових продуктів у первинному виробництві, у переробленні та виготовленні, у роздрібній торгівлі та іншому розповсюдженні харчових продуктів, у ресторанах та закладах харчування, а також у домогосподарствах, як внесок у досягнення цілі сталого розвитку Організації Об'єднаних Націй, яка передбачає скоротити на 50 % загальносвітовий обсяг харчових відходів у перерахунку на душу населення на рівнях роздрібної торгівлі та споживання та зменшити втрати харчових продуктів у ланцюгах виробництва і постачання до 2030 року.
- (h) заохочувати пожертвування та інші види перерозподілу харчових продуктів для споживання людиною, надаючи пріоритет використанню продуктів людиною над використанням їх як корму для тварин та переробленням у непродовольчі продукти;
- (i) сприяти зменшенню вмісту небезпечних речовин у матеріалах і продуктах, без порушення гармонізованих правових вимог стосовно таких матеріалів і продуктів, встановлених на рівні Союзу, і забезпечувати, щоб будь-який постачальник виробу, як визначено в пункті 33 статті 3 Регламенту Європейського Парламенту і Ради (ЄС)

№ 1907/2006 ( <sup>6</sup> ), надавав інформацію згідно зі статтею 33(1) зазначеного Регламенту Європейському агентству з хімічних речовин, починаючи з 5 січня 2021 року;

- (j) зменшувати утворення відходів, зокрема відходів, непридатних для підготовки до повторного використання чи рециклінгу;
- (k) ідентифікувати продукти, які є основними джерелами засмічення, особливо в природному та морському середовищах, та вживати належних заходів для запобігання та зменшення кількості сміття від таких продуктів; якщо держави-члени вирішать виконувати це зобов'язання шляхом ринкових обмежень, вони повинні забезпечити, щоб такі обмеження були пропорційними та недискримінаційними;
- (l) бути спрямовані на припинення утворення морського сміття, як внесок у досягнення цілі сталого розвитку Організації Об'єднаних Націй, яка стосується запобігання та суттєвого зменшення всіх видів забруднення морського середовища; та
- (m) розробляти та підтримувати інформаційні кампанії для підвищення обізнаності щодо запобігання утворенню відходів та смітінню.

2. Європейське агентство хімічних речовин до 5 січня 2020 року створює базу даних для інформації, яку мають до неї подавати згідно з пунктом (і) параграфа 1, та підтримує її. Європейське агентство хімічних речовин надає доступ до тієї бази даних операторам послуг з оброблення відходів. Агентство також надає доступ до тієї бази даних споживачам, на їх запит.

3. Держави-члени повинні здійснювати моніторинг та оцінювати виконання заходів із запобігання утворенню відходів. Для цього вони використовують відповідні якісні чи кількісні індикатори та цільові показники, зокрема щодо кількості утворених відходів.

4. Держави-члени повинні здійснювати моніторинг та оцінювати виконання своїх заходів із повторного використання шляхом вимірювання повторного використання на основі спільної методології, встановленої імплементаційним актом, про який йдеться у параграфі 7, починаючи з першого повного календарного року після ухвалення такого імплементаційного акта.

5. Держави-члени повинні здійснювати моніторинг та оцінювати виконання своїх заходів із запобігання утворенню відходів харчових продуктів шляхом вимірювання рівнів відходів харчових продуктів на основі методології, встановленої делегованим актом, про який йдеться у параграфі 8, починаючи з першого повного календарного року після ухвалення такого делегованого акта.

6. До 31 грудня 2023 року Комісія вивчає дані про відходи харчових продуктів, надані державами-членами відповідно до статті 37(3), щоб розглянути можливість визначення цільового показника зі зменшення відходів харчових продуктів на рівні Союзу до 2030 року на основі даних, звітованих державами-членами відповідно до спільної методології, встановленої згідно з параграфом 8 цієї статті. З цією метою, Комісія представляє Європейському Парламенту і Раді звіт, що супроводжується, у відповідному випадку, законодавчою пропозицією.

7. Комісія ухвалює імплементаційні акти для визначення індикаторів для вимірювання загального прогресу в реалізації заходів із запобігання утворенню відходів і, до 31 березня 2019 року, ухвалює імплементаційний акт, що встановлює спільну методологію для звітування про повторне використання продуктів. Такі імплементаційні акти ухвалюють згідно з експертною процедурою, зазначеною в статті 39(2).

8. До 31 березня 2019 року Комісія, на основі результатів роботи Платформи ЄС з питань втрат харчових продуктів і відходів харчових продуктів, ухвалює делегований акт відповідно до статті 38а для доповнення цієї Директиви шляхом встановлення спільної методології та мінімальних вимог до якості для уніфікованого вимірювання рівнів відходів харчових продуктів.

9. До 31 грудня 2024 року Комісія вивчає дані щодо повторного використання, надані державами-членами відповідно до статті 37(3), щоб розглянути можливість ухвалення інструментів для заохочення повторного використання продуктів, включаючи визначення кількісних цільових показників. Комісія також вивчає можливість встановлення інших інструментів для запобігання утворенню відходів, у тому числі цільових показників зі зменшення відходів. З цією метою, Комісія представляє Європейському Парламенту і Раді звіт, що супроводжується, у відповідному випадку, законодавчою пропозицією.

*Стаття 10*

**Відновлення**

1. Держави-члени повинні вживати необхідних заходів, щоб забезпечити, що відходи піддають операціям з підготовки до повторного використання, рециклінгу чи іншим операціям з відновлення відповідно до статей 4 і 13,

2. Якщо це необхідно, щоб дотримати положення параграфу 1 і щоб полегшити або вдосконалити підготовку до повторного використання, рециклінг та інші операції з відновлення, відходи підлягають роздільному збиранню і не повинні змішуватися з іншими відходами чи іншими матеріалами, що мають різні властивості.

3. Держави-члени можуть дозволяти відступи від положень параграфу 2, за принаймні однієї з таких умов:

- (a) сумісне збирання деяких видів відходів не впливає на їхню придатність до операцій з підготовки до повторного використання, рециклінгу чи інших операцій з відновлення відповідно до статті 4 і приводить до результату від таких операцій, що є порівнянним за якістю з тим, який отримують при роздільному збиранні;
- (b) роздільне збирання не забезпечує найкращого екологічного результату, якщо брати до уваги загальні екологічні наслідки управління відповідними потоками відходів;
- (c) роздільне збирання не є технічно можливим, беручи до уваги належні практики збирання відходів;
- (d) роздільне збирання призвело б до неспівмірних економічних витрат, враховуючи витрати, пов'язані з негативними впливами на довкілля та здоров'я людини, від збирання та оброблення змішаних відходів, потенціал підвищення ефективності збирання та оброблення відходів, доходи від продажів вторинної сировини, а також застосування принципу «забруднювач платить» і розширеної відповідальності виробника.

Держави-члени повинні регулярно переглядати відступи на підставі цього параграфу, беручи до уваги належні практики роздільного збирання відходів та інші розробки у сфері управління відходами.

4. Держави-члени повинні вживати заходів, щоб забезпечити, що відходи, які були роздільно зібрані для підготовки до повторного використання та рециклінгу відповідно до статті 11(1) і статті 22, не спалюють, за винятком відходів, що утворюються в результаті операцій з подальшого оброблення роздільно зібраних відходів, спалювання яких забезпечує найкращий екологічний результат відповідно до статті 4.

5. Якщо це необхідно, щоб дотримати положення параграфу 1 цієї статті і щоб полегшити або вдосконалити відновлення, держави-члени повинні вживати необхідних заходів для видалення, до або під час відновлення, небезпечних речовин, сумішей та компонентів з небезпечних відходів з метою їх оброблення відповідно до статей 4 і 13.

6. До 31 грудня 2021 року держави-члени повинні подати Комісії звіт про імплементацію цієї статті стосовно муніципальних відходів і біовідходів, у тому числі щодо охоплення матеріалів і територій роздільним збиранням та будь-яких відступів згідно з параграфом 3.

▼В

## Стаття 11

▼М4

### Підготовка до повторного використання та рециклінг

1. Держави-члени повинні вживати заходів з метою просування діяльності з підготовки до повторного використання, зокрема шляхом заохочення створення та підтримки мереж з підготовки до повторного використання та ремонту, шляхом полегшення, якщо це сумісно з належним управлінням відходами, їх доступу до відходів, утримуваних у системах чи об'єктах збирання відходів, які можуть бути підготовлені до повторного використання, але не призначені для підготовки до повторного використання такими системами чи об'єктами, а також просування використання економічних інструментів, критеріїв закупівель, кількісних цілей або інших заходів.

Держави-члени повинні вживати заходів з метою просування високоякісного рециклінгу і для цього, з дотриманням положень статті 10(2) і (3), повинні запровадити роздільне збирання відходів.

З дотриманням положень статті 10(2) і (3), держави-члени повинні запровадити роздільне збирання принаймні паперу, металу, пластику і скла та, до 1 січня 2025 року — текстилю.

Держави-члени повинні вживати заходів з метою просування селективного демонтажу, щоб уможливити вилучення та безпечне поводження з небезпечними речовинами і полегшити повторне використання та високоякісний рециклінг шляхом селективного вилучення матеріалів, а також щоб забезпечити створення сортувальних систем для відходів будівництва і знесення, принаймні для деревини, фракцій мінеральних речовин (бетону, цегли, плитки, кераміки, каменю), металу, скла, пластику та штукатурки.



2. З метою дотримання цілей цієї Директиви та переходу до європейської циркулярної економіки з високим рівнем ресурсної ефективності, держави-члени повинні вживати необхідних заходів, щоб досягти таких цільових показників:

▼B

- (a) до 2020 року, підготовка до повторного використання та рециклінг відходів матеріалів, принаймні таких як папір, метал, пластик і скло, домогосподарств та, мірою можливості, іншого походження, якщо ті потоки відходів подібні до відходів домогосподарств, повинні бути загалом збільшені мінімум до 50 % за масою;
- (b) до 2020 року, підготовка до повторного використання, рециклінг та інше відновлення матеріалів, включаючи операції зі зворотного заповнення з використанням відходів на заміщення інших матеріалів, відходів будівництва та знесення, що не є небезпечними, за винятком природних матеріалів, визначених у категорії 17 05 04 переліку відходів, повинні бути збільшені мінімум до 70 % за масою;

▼M4

- (c) до 2025 року, підготовка до повторного використання та рециклінг муніципальних відходів повинні бути збільшені мінімум до 55 % за масою;
- (d) до 2030 року, підготовка до повторного використання та рециклінг муніципальних відходів повинні бути збільшені мінімум до 60 % за масою;
- (e) до 2035 року, підготовка до повторного використання та рециклінг муніципальних відходів повинні бути збільшені мінімум до 65 % за масою.

▼M4

3. Держава-член може відкласти кінцеві терміни досягнення цільових показників, зазначених у пунктах (c), (d) і (e) параграфу 2, на строк до п'яти років, за умови, що така держава-член:

- (a) підготовлювала до повторного використання чи піддавала рециклінгу менше ніж 20 % або захоронювала більше ніж 60 % своїх муніципальних відходів, утворених у 2013 році, згідно з даними Спільного опитувальника ОЕСР та Євростату; та
- (b) щонайпізніше за 24 місяці до відповідного кінцевого терміну, встановленого у пункті (c), (d) або (e) параграфу 2, повідомить Комісію про свій намір відкласти відповідний кінцевий термін і подасть план імплементації відповідно до додатка IVb.

4. Протягом трьох місяців з дати отримання плану імплементації, поданого згідно з пунктом (b) параграфу 3, Комісія може звернутись із запитом до держави-члена переглянути такий план, якщо Комісія вважає, що план не відповідає вимогам додатка IV. Відповідна держава-член повинна подати переглянутий план протягом трьох місяців з дати отримання запиту Комісії.

5. У разі відтермінування досягнення цільових показників відповідно до параграфу 3, відповідна держава-член повинна вжити необхідних заходів, щоб збільшити підготовку до повторного використання та рециклінг муніципальних відходів:

- (a) мінімум до 50 % до 2025 року, у випадку відкладення кінцевого терміну досягнення цільового показника, зазначеного в пункті (c) параграфу 2;
- (b) мінімум до 55 % до 2030 року, у випадку відкладення кінцевого терміну досягнення цільового показника, зазначеного в пункті (d) параграфу 2;
- (c) мінімум до 60 % до 2035 року, у випадку відкладення кінцевого терміну досягнення цільового показника, зазначеного в пункті (e) параграфу 2.

▼M4

6. До 31 грудня 2024 року Комісія повинна розглянути питання визначення цільових показників для підготовки до повторного використання та рециклінгу відходів будівництва та знесення і фракцій їх конкретних матеріалів, відходів текстилю, відходів від торгівлі, промислових відходів, що не є небезпечними, та інших потоків відходів, а також цільових показників для підготовки до повторного використання муніципальних відходів і цільових показників для рециклінгу муніципальних біовідходів. З цієї метою, Комісія представляє Європейському Парламенту і Раді звіт, що супроводжується, у відповідному випадку, законодавчою пропозицією.

7. До 31 грудня 2028 року Комісія повинна переглянути цільовий показник, визначений в пункті (e) параграфу 2. З цієї метою, Комісія представляє Європейському Парламенту і Раді звіт, що супроводжується, у відповідному випадку,

законодавчою пропозицією.

Комісія оцінює технологію сумісного оброблення, яка дає можливість інкорпорувати мінеральні речовини у процес сумісного спалювання муніципальних відходів. Якщо, в рамках цього перегляду, може бути знайдена надійна методологія, Комісія розглядає питання про те, чи можуть такі мінеральні речовини враховуватися при визначенні цільових показників для рециклінгу.

## *Стаття 11а*

### **Правила розрахунку ступеня досягнення цільових показників**

1. У цілях розрахунку того, чи встановлені у пунктах (с), (d) і (е) статті 11(2) і в статті 11(3) цільові показники були досягнуті:

- (a) держави-члени розраховують масу муніципальних відходів, утворених та підготовлених до повторного використання або рецикльованих за відповідний календарний рік;
- (b) маса підготовлених до повторного використання муніципальних відходів розраховується як маса продуктів або компонентів продуктів, які стали муніципальних відходами і пройшли всі необхідні операції з перевірки, очищення чи ремонту, щоб уможливити повторне використання без подальшого сортування або попереднього оброблення;
- (c) маса рецикльованих муніципальних відходів розраховується як маса відходів, які — пройшовши всі необхідні операції з перевірки, сортування та інших попередніх операцій для вилучення відходових матеріалів, що не призначені для подальшого перероблення і для забезпечення високоякісного рециклінгу — піддають операції з рециклінгу, в результаті якої відходи фактично переробляють у продукти, матеріали чи речовини.

2. Для цілей пункту (с) параграфу 1 маса рецикльованих муніципальних відходів вимірюється, коли відходи піддають операції з рециклінгу.

Як відступ від першого підпараграфу, маса рецикльованих муніципальних відходів може бути виміряна на виході з будь-якої операції сортування, за умови, що:

- (a) такі вихідні відходи у подальшому будуть рецикльовані;
- (b) масу матеріалів або речовин, які вилучають у подальших операціях, що передують операції з рециклінгу, і які в подальшому не будуть рецикльовані, не включають до маси відходів, заявлених як рецикльовані.

3. Держави-члени повинні створити дієву систему контролю якості та простежуваності муніципальних відходів, щоб гарантувати виконання умов, встановлених у пункті (с) параграфу 1 цієї статті та у параграфі 2 цієї статті. Щоб гарантувати достовірність і точність зібраних даних щодо рецикльованих відходів, система може складатися з електронних реєстрів, створених відповідно до статті 35(4), технічних специфікацій вимог до якості відсортованих відходів, або середніх показників втрат відсортованих відходів для різних видів відходів та практик управління відходами, відповідно. Середні показники втрат використовуються тільки у тих випадках, коли достовірні дані не можуть бути отримані в інший спосіб, і обчислюються на основі правил розрахунку, встановлених делегованим актом, ухваленим згідно з параграфом 10 цієї статті.

4. У цілях розрахунку того, чи встановлені у пунктах (с), (d) і (е) статті 11(2) і в статті 11(3) цільові показники були досягнуті, кількість муніципальних біорозкладних відходів, які піддають аеробному чи анаеробному обробленню, може бути зараховано до рецикльованих відходів, якщо за такого оброблення утворюється компост, органічний дигестат або інший вихідний матеріал з подібною кількістю рецикльованого вмісту по відношенню до вхідного матеріалу, що має бути використаний як рецикльований продукт, матеріал або речовина. Якщо вихідний матеріал використовують на землі, держави-члени можуть зараховувати його до рецикльованих відходів, тільки якщо таке використання приносить користь сільському господарству чи покращує екологічну ситуацію.

Починаючи з 1 січня 2027 року, держави-члени можуть враховувати муніципальні біовідходи, які піддають аеробному чи анаеробному обробленню, як рецикльовані, тільки якщо, відповідно до статті 22, вони були роздільно зібрані чи розділені в джерелі утворення.

5. У цілях розрахунку того, чи встановлені у пунктах (с), (d) і (е) статті 11(2) і в статті 11(3) цільові показники були досягнуті, кількість відходів, які перестали бути відходами в результаті підготовчої операції перед переробленням, можуть бути враховані як рецикльовані, за умови, що такі матеріали призначені для подальшого перероблення у продукти, матеріали або речовини, які будуть використовуватися за первинним призначенням або в інших цілях. Проте, матеріали, що втратили статус відходів, призначені для використання як палива чи інші способи генерування

енергії, або для спалювання, зворотного заповнення чи захоронення, не враховуються з точки зору досягнення цільових показників з рециклінгу.

6. У цілях розрахунку того, чи встановлені у пунктах (с), (d) і (е) статті 11(2) і в статті 11(3) цільові показники були досягнуті, держави-члени можуть враховувати метали, піддані рециклінгу, розділені після спалювання муніципальних відходів, за умови, що рецикльовані метали відповідають певним критеріям якості, встановленим в імплементаційному акті, ухваленому згідно з параграфом 9 цієї статті.

7. Відходи, відправлені до іншої держави-члена у цілях підготовки до повторного використання, рециклінгу чи зворотного заповнення в тій іншій державі-члені, можуть бути враховані з точки зору досягнення цільових показників, встановлених у статті 11(2) і (3), тільки тією державою-членом, в якій такі відходи були зібрані.

8. Відходи, які експортують з Союзу для підготовки до повторного використання чи рециклінгу, враховуються з точки зору досягнення цільових показників, встановлених у статті 11(2) і (3) цієї Директиви, державою-членом, в якій вони були зібрані, тільки якщо були дотримані вимоги параграфу 3 цієї статті і якщо, відповідно до Регламенту (ЄС) № 1013/2006, експортер може довести, що перевезення відходів відповідає вимогам зазначеного Регламенту і що оброблення відходів за межами Союзу відбувалося в умовах, які в цілому еквівалентні вимогам відповідного екологічного права Союзу.

9. Щоб забезпечити уніфіковані умови застосування цієї статті, Комісія повинна до 31 березня 2019 року ухвалити імплементаційні акти, що встановлюють правила розрахунку, верифікації та звітування даних, зокрема стосовно:

- (a) спільної методології розрахунку маси металів, підданих рециклінгу, відповідно до параграфу 6, включно з критеріями якості рецикльованих металів, та
- (b) біовідходів, розділених та рецикльованих в джерелі утворення.

Такі імплементаційні акти ухвалюють згідно з експертною процедурою, зазначеною в статті 39(2).

10. До 31 березня 2019 року Комісія повинна ухвалити делегований акт відповідно до статті 38а з метою доповнити цю Директиву шляхом встановлення правил розрахунку, верифікації та звітування даних щодо маси матеріалів або речовин, які вилучають після операції сортування і які в подальшому не піддають рециклінгу, на основі середніх показників втрат для відсортованих відходів.

## *Стаття 11b*

### **Звіт для раннього попередження**

1. Комісія, у співпраці з Європейським агентством з охорони довкілля, складає звіти про прогрес у досягненні цільових показників, встановлених у пунктах (с), (d) і (е) статті 11(2) і в статті 11(3), щонайпізніше за три роки до кожного кінцевого терміну, встановленого у зазначених статтях.

2. Звіти, про які йдеться у параграфі 1, повинні включати таке:

- (a) приблизну оцінку досягнення цільових показників кожною державою-членом;
- (b) список держав-членів, які ризикують не досягти цільових показників у визначені кінцеві терміни, разом з відповідними рекомендаціями для таких держав-членів;
- (c) приклади найкращих практик, які використовують на території всього Союзу і які можуть слугувати настановами для досягнення цільових показників.

▼M4

## *Стаття 12*

### **Видалення**

1. Держави-члени повинні забезпечити, що у випадку, коли відновлення відповідно до статті 10(1) не здійснюють, відходи піддають операціям безпечного видалення, що відповідає положенням статті 13 щодо охорони здоров'я людини та довкілля.

2. До 31 грудня 2024 року Комісія проводить оцінювання операцій з видалення відходів, наведених у додатку I, зокрема з огляду на статтю 13, і представляє Європейському Парламенту і Раді звіт, що супроводжується, у відповідному випадку, законодавчою пропозицією, з метою врегулювати операції з видалення, у тому числі шляхом можливих обмежень, і розглянути цільовий показник зменшення видалення відходів, щоб забезпечити екологічно раціональне управління відходами.

*Стаття 13***Охорона здоров'я людини та довкілля**

Держави-члени повинні вживати необхідних заходів, щоб забезпечити, що управління відходами здійснюється без загрози здоров'ю людини, без шкоди для довкілля, і зокрема:

- (a) без ризику для вод, повітря, ґрунту, рослин або тварин;
- (b) без створення незручностей через шум чи запахи; та
- (c) без негативного впливу на сільську місцевість чи місця особливого значення.

*Стаття 14***Витрати**

1. Відповідно до принципу «забруднювач платить», витрати на управління відходами, у тому числі на необхідну інфраструктуру та її експлуатацію, повинен нести початковий утворювач відходів або теперішні чи попередні володільці відходів.
2. Без порушення статей 8 і 8а, держави-члени можуть вирішити, що витрати на управління відходами частково або повністю повинен нести виробник продукту, з якого походять відходи, і що частину цих витрат можуть нести дистриб'ютори такого продукту.

## ГЛАВА III

**УПРАВЛІННЯ ВІДХОДАМИ***Стаття 15***Відповідальність за управління відходами**

1. Держави-члени вживають необхідних заходів, щоб забезпечити, що будь-який початковий утворювач відходів чи інший володільць самостійно здійснює оброблення відходів або доручає оброблення відходів дилеру або установі чи підприємству, що здійснює операції з оброблення відходів, або організовує оброблення відходів приватними чи державними організаціями зі збирання відходів відповідно до статей 4 і 13.
2. Якщо відходи передають для попереднього оброблення від початкового утворювача чи володільця одній з фізичних чи юридичних осіб, про яких йдеться у параграфі 1, це, як правило, не знімає відповідальності за повне здійснення операцій з відновлення або видалення.  
Без порушення Регламенту (ЄС) № 1013/2006, держави-члени можуть конкретизувати умови відповідальності та вирішувати, у яких випадках початковий утворювач відходів має зберігати відповідальність за весь ланцюг оброблення, або в яких випадках відповідальність утворювача і володільця може бути спільною чи делегованою серед учасників ланцюга оброблення.
3. Держави-члени можуть вирішити, відповідно до статті 8, що відповідальність за організацію управління відходами частково або повністю повинен нести виробник продукту, з якого походять відходи, і що частину цієї відповідальності можуть нести дистриб'ютори такого продукту.
4. Держави-члени вживають необхідних заходів, щоб забезпечити, що у межах їхньої території установи або підприємства, які здійснюють збирання або транспортування відходів на професійній основі, доставляють зібрані та транспортовані ними відходи до відповідних об'єктів з оброблення відходів з дотриманням вимог статті 13.

*Стаття 16***Принципи самодостатності та територіальної близькості**

1. Держави-члени вживають належних заходів, у співпраці з іншими державами-членами, якщо це необхідно або доцільно, для створення інтегрованої та адекватної мережі установок з видалення відходів та установок з відновлення змішаних муніципальних відходів, зібраних від приватних домогосподарств, у тому числі, коли таке збирання також охоплює такі ж відходи від інших утворювачів, з урахуванням найкращих доступних технік.

Як відступ від Регламенту (ЄС) № 1013/2006, держави-члени, для захисту своєї мережі, можуть обмежувати ввезення вантажів відходів, призначених до установок зі спалювання, які класифіковані як установки з відновлення, якщо встановлено, що такі ввезення вантажів відходів у результаті призведуть до необхідності видалення національних відходів або до оброблення відходів у спосіб, несумісний з їхніми національними планами управління відходами. Держави-члени повідомляють Комісію про будь-яке таке рішення. Держави-члени також можуть обмежувати вивезення вантажів відходів з екологічних міркувань, як передбачено у Регламенті (ЄС) № 1013/2006.

2. Мережа повинна бути спроектована у такий спосіб, щоб дати можливість Співтовариству в цілому стати самодостатнім у видаленні відходів, а також відновленні відходів, про які йдеться в параграфі 1, і дати можливість державам-членам досягати такої мети в індивідуальному порядку, беручи до уваги географічні умови або потребу в спеціалізованих установках для певних видів відходів.

3. Мережа повинна давати можливість видаляти відходи або відновлювати відходи, про які йдеться в параграфі 1, на одній із найближчих придатних для цього установок, за допомогою найбільш придатних методів і технологій, щоб забезпечити високий рівень охорони довкілля та громадського здоров'я.

4. Принципи територіальної близькості та самодостатності не означають, що кожна держава-член повинна мати повний комплекс об'єктів для остаточного відновлення на своїй території.

#### *Стаття 17*

### **Контроль небезпечних відходів**

Держави-члени вживають необхідних заходів, щоб гарантувати, що утворення, збирання і транспортування небезпечних відходів, а також їх зберігання та оброблення відбуваються в умовах, які забезпечують охорону довкілля та здоров'я людини з метою дотримання положень статті 13, включаючи заходи, які забезпечують простежуваність і контроль небезпечних відходів від їх утворення до кінцевого пункту призначення з метою виконання вимог статей 35 і 36.

#### *Стаття 18*

### **Заборона змішування небезпечних відходів**

1. Держави-члени вживають необхідних заходів, щоб забезпечити, що небезпечні відходи не змішують ні з іншими категоріями небезпечних відходів, ні з іншими відходами, речовинами чи матеріалами. Змішування включає розбавлення небезпечних речовин.

2. Як відступ від параграфа 1, держави-члени можуть дозволити змішування, за умови, що:

- (a) змішування здійснює установа або підприємство, які отримали дозвіл згідно зі статтею 23;
- (b) положення статті 13 дотримані, і негативний вплив управління відходами на здоров'я людини та довкілля не збільшується; та
- (c) операція змішування відповідає найкращим доступним технікам.

#### **▼ M4**

3. Якщо небезпечні відходи були змішані у незаконний спосіб, із порушенням цієї статті, держави-члени повинні, без обмеження статті 36, забезпечити розділення відходів, якщо це технічно можливо і необхідно для дотримання вимог статті 13.

Якщо розділення не вимагається згідно з першим підпараграфом цього параграфа, держави-члени повинні забезпечити оброблення таких змішаних відходів на об'єкті, який отримав дозвіл обробляти таку суміш відповідно до статті 23.

#### **▼ B**

#### *Стаття 19*

### **Маркування небезпечних відходів**

1. Держави-члени вживають необхідних заходів з метою забезпечення, щоб під час збирання, транспортування та тимчасового зберігання небезпечні відходи були упаковані та марковані відповідно до чинних міжнародних стандартів і стандартів Співтовариства.

2. Щоразу, коли небезпечні відходи переміщують у межах території держави-члена, вони повинні супроводжуватись ідентифікаційним документом, який може бути в електронному форматі, що містить відповідні дані, визначені в додатку ІВ до Регламенту (ЄС) № 1013/2006.

#### ▼M4

### Стаття 20

#### Небезпечні відходи, утворені домогосподарствами

1. До 1 січня 2025 року держави-члени повинні запровадити роздільне збирання фракцій небезпечних відходів, утворених домогосподарствами, щоб забезпечити, що їх обробляють відповідно до статей 4 і 13, і що вони не забруднюють інші потоки муніципальних відходів.

2. Статті 17, 18, 19 і 35 не застосовуються до змішаних відходів, утворених домогосподарствами.

3. Статті 19 і 35 не застосовуються до окремих фракцій небезпечних відходів, утворених домогосподарствами, допоки вони не прийняті для збирання, видалення або відновлення установою чи підприємством, які отримали дозвіл або були зареєстровані відповідно до статті 23 або 26.

4. До 5 січня 2020 року Комісія розробляє настанови для допомоги та сприяння державам-членам у роздільному збиранні фракцій небезпечних відходів, утворених домогосподарствами.

#### ▼В

### Стаття 21

#### Відпрацьовані оливи

1. Без обмеження обов'язків стосовно управління небезпечними відходами, встановлених у статтях 18 і 19, держави-члени вживають необхідних заходів, щоб забезпечити, що:

#### ▼M4

- (a) відпрацьовані оливи збираються роздільно, окрім випадків, коли роздільне збирання не є технічно можливим, беручи до уваги належні практики;
- (b) відпрацьовані оливи обробляються з наданням пріоритету регенерації або альтернативно іншим операціям з рециклінгу, які забезпечують еквівалентний або кращий загальний екологічний результат, ніж регенерація, відповідно до статей 4 і 13;
- (c) відпрацьовані оливи з різними характеристиками не змішуються між собою і не змішуються з іншими видами відходів чи речовин, якщо таке змішування перешкоджає їх регенерації або іншій операції з рециклінгу, які забезпечують еквівалентний або кращий загальний результат для довкілля, ніж регенерація.

#### ▼В

2. У цілях роздільного збирання відпрацьованих олив та їх належного оброблення, держави-члени можуть, відповідно до своїх національних умов, застосовувати додаткові інструменти, такі як технічні вимоги, відповідальність виробника, економічні інструменти чи добровільні угоди.

3. Якщо відпрацьовані оливи, згідно з національним законодавством, підпадають під вимоги регенерації, держави-члени можуть встановити, що такі відпрацьовані оливи повинні бути регеновані, якщо це технічно можливо і, якщо застосовуються статті 11 і 12 Регламенту (ЄС) № 1013/2006, обмежити транскордонні перевезення відпрацьованих олив зі своєї території до установок зі спалювання чи установок із сумісного спалювання, щоб надати пріоритет регенерації відпрацьованих олив.

#### ▼M4

4. До 31 грудня 2022 року Комісія вивчає дані стосовно відпрацьованих олив, надані державами-членами відповідно до статті 37(4), з метою розглянути можливість ухвалення інструментів щодо оброблення відпрацьованих олив, включаючи кількісні цільові показники щодо регенерації відпрацьованих олив і будь-які подальші заходи для



просування регенерації відпрацьованих олив. З цією метою, Комісія представляє Європейському Парламенту і Раді звіт, що супроводжується, у відповідному випадку, законодавчою пропозицією.

#### ▼M4

### Стаття 22

#### Біовідходи

1. Держави-члени повинні забезпечити, щоб до 31 грудня 2023 року і з дотриманням положень статті 10(2) і (3), біовідходи або розділялися та піддавалися рециклінгу в джерелі утворення, або збиралися роздільно і не змішувалися з іншими видами відходів.

Держави-члени можуть дозволити, щоб відходи з подібною придатністю до біорозкладання та компостування, які відповідають належним європейським стандартам або будь-яким еквівалентним національним стандартам до пакування, придатного до відновлення шляхом компостування та біорозкладання, збиралися разом із біовідходами.

2. Держави-члени, відповідно до положень статей 4 і 13, вживають заходів для:

- (a) заохочення рециклінгу, включаючи компостування та ферментування, біовідходів у такий спосіб, який забезпечує високий рівень охорони довкілля, і вихідний матеріал якого відповідає стандартам високої якості;
- (b) заохочення домашнього компостування; та
- (c) просування використання матеріалів, вироблених з біовідходів.

3. До 31 грудня 2018 року Комісія звертається до європейських організацій зі стандартизації з проханням розробити європейські стандарти для біовідходів, які піддають процесам органічного рециклінгу, для компосту та органічного дигестату, на основі найкращих доступних практик.

#### ▼B

### ГЛАВА IV

#### ДОЗВОЛИ ТА РЕЄСТРАЦІЯ

### Стаття 23

#### Видача дозволів

1. Держави-члени повинні вимагати, щоб будь-яка установа чи підприємство, що мають намір здійснювати оброблення відходів, отримали дозвіл від компетентного органу.

Такі дозволи повинні зазначати принаймні такі дані:

- (a) види і кількості відходів, які можуть бути оброблені;
- (b) для кожного виду операцій, охоплених дозволом, технічні та будь-які інші вимоги, релевантні для обумовленого об'єкта;
- (c) заходи безпеки і застережні заходи, які необхідно вживати;
- (d) метод, який необхідно застосовувати для кожного виду операцій;
- (e) операції з моніторингу і контролю, які можуть бути необхідні;
- (f) положення стосовно закриття об'єкта та післяексплуатаційного догляду, які можуть бути необхідні.

2. Дозволи можуть бути видані на визначений період і бути поновлюваними.

3. Якщо компетентний орган вважає, що передбачуваний метод оброблення відходів є неприйнятним з точки зору охорони довкілля, і зокрема, якщо метод не відповідає положенням статті 13, він відмовляє у видачі дозволу.

4. Будь-який дозвіл, що охоплює спалювання або сумісне спалювання з відновленням енергії, повинен видаватися за умови, що відновлення енергії відбуватиметься з високим рівнем енергетичної ефективності.

5. За умови виконання вимог цієї статті, будь-який дозвіл, виданий згідно з іншим національним законодавством або законодавством Співтовариства, може бути об'єднаний з дозволом, передбаченим параграфом 1, щоб оформити

єдиний дозвіл, якщо такий формат дозволяє уникнути непотрібного дублювання інформації і подвійної роботи для оператора або компетентного органу.

#### *Стаття 24*

##### **Звільнення від вимог отримання дозволу**

Держави-члени можуть звільнити від вимоги отримання дозволу, встановленої у статті 23(1), установи або підприємства, які здійснюють такі операції:

- (a) видалення власних відходів, що не небезпечними у місці їх утворення; або
- (b) відновлення відходів.

#### *Стаття 25*

##### **Умови звільнення**

1. Якщо держава-член бажає дозволити звільнення, як передбачено у статті 24, вона повинна встановити загальні правила стосовно щодо кожного виду діяльності, що конкретизують види і кількості відходів, які можуть бути охоплені звільненням, та метод оброблення, який необхідно застосовувати.

Зазначені правила повинні бути розроблені, щоб гарантувати, що відходи обробляються відповідно до положень статті 13. У випадку операцій з видалення відходів, про які йдеться у пункті (a) статті 24, зазначені правила повинні враховувати найкращі доступні техніки.

2. Крім загальних правил, передбачених у параграфі 1, держави-члени повинні встановити спеціальні умови звільнень, які стосуються небезпечних відходів, включаючи види діяльності, а також інші необхідні вимоги для здійснення різних форм відновлення та, у відповідних випадках, гранично допустимі значення вмісту небезпечних речовин у відходах і значень гранично допустимих викидів.

3. Держави-члени інформують Комісію про загальні правила, встановлені згідно з параграфами 1 і 2.

#### *Стаття 26*

##### **Реєстрація**

Якщо наведені нижче суб'єкти не підлягають вимогам отримання дозволу, держави-члени повинні забезпечити, щоб компетентний орган вів реєстр:

- (a) установ або підприємств, які здійснюють збирання або транспортування відходів на професійній основі;
- (b) дилерів або брокерів; та
- (c) установ або підприємств, які підпадають під звільнення від вимоги отримання дозволу згідно зі статтею 24.

За можливості, реєстраційні дані, що вже є у розпорядженні компетентного органу, повинні використовуватися для отримання відповідної інформації для цього реєстраційного процесу, щоб зменшити адміністративний тягар.

#### *Стаття 27*

##### **Мінімальні стандарти**

###### **▼ M4**

1. Комісія ухвалює делеговані акти відповідно до статті 38а з метою доповнення цієї Директиви шляхом встановлення мінімальних технічних стандартів для діяльності з оброблення відходів, включаючи сортування та рециклінг відходів, що вимагає дозволу згідно зі статтею 23, якщо є доводи, що такі мінімальні стандарти можуть бути корисними з точки зору охорони довкілля та здоров'я людини.

###### **▼ B**

2. Такі мінімальні стандарти застосовуються лише до тих видів діяльності з оброблення відходів, які не охоплені Директивою 96/61/ЄС або не підпадають під сферу застосування згаданої директиви.

3. Такі мінімальні стандарти повинні:

- (a) бути зорієнтовані на основні наслідки діяльності з оброблення відходів для довкілля;
- (b) гарантувати, що відходи обробляються відповідно до положень статті 13;

- (c) враховувати найкращі доступні техніки; та
- (d) у відповідних випадках, включати елементи, що стосуються якості оброблення та вимог технологічного процесу.

#### ▼ M4

4. Комісія ухвалює делеговані акти відповідно до статті 38а з метою доповнення цієї Директиви шляхом встановлення мінімальних стандартів для діяльності, здійснення якої вимагає реєстрації згідно з пунктами (а) і (b) статті 26, якщо є доводи, що такі мінімальні стандарти можуть бути корисними з точки зору охорони довкілля та здоров'я людини або уникнення дестабілізації на внутрішньому ринку.

#### ▼ B

## ГЛАВА V

### ПЛАНИ І ПРОГРАМИ

#### Стаття 28

#### Плани управління відходами

1. Держави-члени повинні забезпечити, що їхні компетентні органи розробляють, відповідно до положень статей 1, 4, 13 і 16, один або більше планів управління відходами.

Такі плани, окремо або у поєднанні, повинні охоплювати всю географічну територію відповідної держави-члена.

2. Плани управління відходами повинні містити аналіз поточної ситуації у сфері управління відходами на відповідній географічній території, а також заходи, які необхідно вжити, щоб покращити умови екологічно раціональної підготовки до повторного використання, рециклінгу, відновлення та видалення відходів, а також оцінку того, як план буде сприяти імплементації цілей та положень цієї Директиви.

3. Плани управління відходами повинні містити, у відповідних випадках і з урахуванням географічного рівня та охопленої планом території, принаймні таку інформацію:

(a) вид, кількість та джерело відходів, утворюваних у межах відповідної території; відходи, які ймовірно будуть перевезені з або до національної території, та прогнозну оцінку утворення потоків відходів у майбутньому;

#### ▼ M4

(b) наявні основні об'єкти видалення та відновлення відходів, у тому числі будь-які спеціальні установки для відпрацьованих олив, небезпечних відходів, відходів, що містять значну кількість критичної сировини, або потоків відходів, регламентованих спеціальним законодавством Союзу;

(c) оцінку потреби у закритті наявних об'єктів поводження з відходами та у додатковій інфраструктурі об'єктів поводження з відходами відповідно до статті 16.

Держави-члени повинні забезпечити, щоб була здійснена оцінка інвестицій та інших фінансових засобів, у тому числі для місцевих органів влади, необхідних для задоволення таких потреб. Така оцінка повинна бути включена до відповідних планів управління відходами або інших стратегічних документів, що охоплюють усю територію відповідної держави-члена;

#### ▼ M4

(ca) інформацію про заходи для досягнення цілі, встановленої у статті 5(3а) Директиви 1999/31/ЄС або в інших стратегічних документах, що охоплюють усю територію відповідної держави-члена;

(cb) оцінку наявних схем збирання відходів, у тому числі охоплення матеріалів і територій роздільним збиранням та заходи щодо вдосконалення його функціонування, а також будь-яких відступів, передбачених згідно зі статтею 10(3), та потреби у нових схемах збирання;

#### ▼ B

(d) достатню інформацію про критерії розташування для ідентифікації об'єктів та про потужності майбутніх установок з видалення або основних установок з відновлення відходів, у разі необхідності;

- (e) загальні політики управління відходами, включаючи плановані технології та методи управління відходами, або політики щодо відходів, поводження з якими становлять специфічні проблеми;

▼M4

- (f) заходи боротьби з усіма формами сміття та запобігання йому, а також прибирання всіх видів сміття;
- (g) відповідні якісні чи кількісні індикатори та цільові показники, у тому числі щодо кількості утворених відходів та їх оброблення та щодо муніципальних відходів, видалених або підданих операціям з відновлення енергії.

▼B

4. План управління відходами може містити, з урахуванням географічного рівня та охопленої планом території, таку інформацію:

- (a) організаційні аспекти, пов'язані з управлінням відходами, у тому числі опис розподілу відповідальності між державними та приватними суб'єктами, що здійснюють управління відходами;
- (b) оцінку корисності та відповідності застосування економічних та інших інструментів для розв'язання різноманітних проблем, пов'язаних з відходами, враховуючи необхідність підтримання безперебійного функціонування внутрішнього ринку;
- (c) використання кампаній з підвищення обізнаності та надання інформації, спрямованої на широку громадськість або на певну групу споживачів;
- (d) забруднені в минулому місця видалення відходів та заходи щодо їх реабілітації.

▼M4

5. Плани управління відходами повинні відповідати вимогам щодо планування управління відходами, встановленим у статті 14 Директиви 94/62/ЄС, цільовим показникам, встановленим у статті 11(2) і (3) цієї Директиви, і вимогам, встановленим у статті 5 Директиви 1999/31/ЄС, та у цілях запобігання сміттю — вимогам, встановленим у статті 13 Директиви Європейського Парламенту і Ради 2008/56/ЄС ( <sup>7</sup> ) і статті 11 Директиви Європейського Парламенту і Ради 2000/60/ЄС ( <sup>8</sup> ).

▼B

*Стаття 29*

**Програми запобігання утворенню відходів**

▼M4

1. Відповідно до положень статей 1 і 4, держави-члени повинні розробити програми запобігання утворенню відходів, що визначають принаймні ті заходи із запобігання утворенню відходів, що передбачені у статті 9(1).

Такі програми повинні бути інтегровані або у плани управління відходами, передбачені згідно зі статтею 28, або в інші програми екологічної політики, у відповідних випадках, або ж функціонувати як окремі програми. Якщо будь-яка така програма інтегрована у план управління відходами або в зазначені інші програми, цілі та заходи із запобігання утворенню відходів повинні бути чітко визначені.

2. При розробленні таких програм держави-члени повинні, у відповідних випадках, описати внесок інструментів і заходів, перелічених у додатку IVa, у запобігання утворенню відходів та оцінити корисність заходів, вказаних у додатку IV, або інших відповідних заходів. Програми повинні також описувати наявні заходи із запобігання утворенню відходів та їхній внесок у запобігання утворенню відходів.

▼B

Такі цілі та заходи покликані розірвати зв'язок між економічним зростанням та негативним впливом на довкілля, пов'язаним з утворенням відходів.

▼M4

2a. Держави-члени повинні ухвалити спеціальні програми запобігання утворенню відходів харчових продуктів у рамках своїх програм запобігання утворенню відходів.

▼M4 \_\_\_\_\_

▼B

5. Комісія створює систему для поширення інформації про найкращі практики у сфері запобігання утворенню відходів і розробляє настанови для допомоги державам-членам у підготовці програм.

### *Стаття 30*

#### **Оцінювання та перегляд планів і програм**

1. Держави-члени повинні забезпечити, щоб плани управління відходами та програми запобігання утворенню відходів оцінювались принаймні кожні шість років та переглядались у разі необхідності, з дотриманням положень статей 9 і 11.

#### **▼M4**

2. Європейське агентство з охорони довкілля кожні два роки публікує звіт, що містить огляд прогресу, досягнутого у впровадженні та імплементації програм запобігання утворенню відходів, включно з оцінкою прогресу стосовно запобігання утворенню відходів у кожній державі-члені та Союзі в цілому, а також стосовно усунення зв'язку між утворенням відходів і економічним зростанням та переходу до циркулярної економіки.

#### **▼B**

### *Стаття 31*

#### **Участь громадськості**

Держави-члени повинні гарантувати, що відповідні стейкхолдери, органи та широка громадськість мають можливість брати участь у розробленні планів управління відходами і програм запобігання утворенню відходів та мають доступ до них після розроблення, відповідно до положень Директиви 2003/35/ЄС або, у відповідних випадках, Директиви Європейського Парламенту і Ради 2001/42/ЄС від 27 червня 2001 року про оцінювання впливу на довкілля деяких планів і програм (<sup>9</sup>). Вони розміщують плани та програми на загальнодоступному веб-сайті.

### *Стаття 32*

#### **Співпраця**

Держави-члени співпрацюють, у відповідних випадках, з іншими заінтересованими державами-членами та Комісією з метою розроблення планів управління відходами та програм запобігання утворенню відходів згідно з положеннями статей 28 і 29.

### *Стаття 33*

#### **Інформація, яку необхідно подавати Комісії**

1. Держави-члени повинні інформувати Комісію про плани управління відходами та програми запобігання утворенню відходів, зазначені в статтях 28 і 29, як тільки вони їх ухвалюють, та про будь-які істотні перегляди тих планів і програм.

#### **▼M4**

2. Комісія ухвалює імплементаційні акти з метою встановлення формату повідомлення інформації стосовно ухвалення та перегляду планів управління відходами та програм запобігання утворенню відходів. Такі імплементаційні акти ухвалюють згідно з експертною процедурою, зазначеною в статті 39(2).

#### **▼B**

## ГЛАВА VI

### **ІНСПЕКЦІЙНІ ПЕРЕВІРКИ ТА ОБЛІК**

### *Стаття 34*

#### **Інспекційні перевірки**

1. Установи або підприємства, які здійснюють операції з оброблення відходів, установи або підприємства, які займаються збиранням або транспортуванням відходів на професійній основі, брокери і дилери, а також установи або

підприємства, які утворюють небезпечні відходи, підлягають відповідним періодичним інспекційним перевіркам з боку компетентних органів.

2. Інспекційні перевірки стосовно операцій збирання і транспортування повинні охоплювати походження, характер, кількість та місце призначення зібраних і перевезених відходів.

3. Держави-члени можуть брати до уваги реєстраційні дані, отримані з Системи екологічного менеджменту та аудиту Співтовариства (EMAS), зокрема ті, що стосуються періодичності та інтенсивності інспекційних перевірок.

## Стаття 35

### Ведення обліку

#### ▼M4

1. Установи та підприємства, про які йдеться у статті 23(1), утворювачі небезпечних відходів та установи і підприємства, які займаються збиранням або транспортуванням небезпечних відходів на професійній основі, або діють як дилери чи брокери небезпечних відходів, повинні вести у хронологічному порядку облік:

- (a) кількості, характеру та походження таких відходів, а також кількості продуктів і матеріалів, отриманих в результаті підготовки до повторного використання, рециклінгу або інших операцій з відновлення, та
- (b) у відповідних випадках, місця призначення, періодичності збирання, способу транспортування і передбачуваного методу оброблення відходів.

Вони роблять такі дані доступними для компетентних органів через електронний реєстр чи реєстри, що повинні бути створені згідно з параграфом 4 цієї статті.

#### ▼B

2. У випадку небезпечних відходів, облікові дані повинні зберігатися щонайменше три роки, за винятком установ і підприємств, що займаються транспортуванням небезпечних відходів, які повинні зберігати такі облікові дані принаймні 12 місяців.

Документальні підтвердження, що операції поводження з відходами були здійснені, повинні надаватися на запит компетентних органів або попереднього володільця відходів.

3. Держави-члени можуть вимагати, щоб утворювачі відходів, що не є небезпечними, дотримували положень параграфів 1 і 2.

#### ▼M4

4. Держави-члени повинні створити електронний реєстр або скоординовані реєстри для обліку даних про небезпечні відходи, про які йдеться у параграфі 1, що охоплюють всю географічну територію відповідної держави-члена. Держави-члени можуть створити такі реєстри для інших потоків відходів, зокрема для тих потоків відходів, щодо яких законодавчими актами Союзу встановлені цільові показники. Держави-члени використовують дані про відходи, звітовані промисловими операторами у рамках Європейського реєстру вивільнення і перенесення забрудників, створеного згідно з Регламентом Європейського Парламенту і Ради (ЄС) № 166/2006 ( <sup>10</sup> ).

5. Комісія може ухвалити імплементаційні акти з метою встановлення мінімальних умов для ведення таких реєстрів. Такі імплементаційні акти ухвалюють згідно з експертною процедурою, зазначеною в статті 39(2).

#### ▼B

## Стаття 36

### Забезпечення виконання та санкції

#### ▼M4

1. Держави-члени вживають необхідних заходів для заборони залишення, скидання або неконтрольованого поводження з відходами, у тому числі сміття.

#### ▼B

2. Держави-члени встановлюють положення про санкції за порушення положень цієї Директиви, і вживають усіх необхідних заходів для забезпечення їх виконання. Санкції повинні бути дієвими, пропорційними і стримувальними.



ГЛАВА VII  
**ПРИКІНЦЕВІ ПОЛОЖЕННЯ**

▼M4

*Стаття 37*

**Звітування**

1. Держави-члени повинні звітувати Комісії дані, що стосуються імплементації пунктів (а)–(е) статті 11(2) і статті 11(3) за кожний календарний рік.

Вони звітують дані в електронному вигляді протягом 18 місяців після закінчення звітного року, за який зібрані дані. Дані звітують у форматі, встановленому Комісією відповідно до параграфа 7 цієї статті.

Перший звітний період починається у перший повний календарний рік після ухвалення імплементаційного акта, який встановлює формат для звітування, відповідно до параграфа 7 цієї статті.

2. Для цілей перевірки відповідності положенням пункту (b) статті 11(2) держави-члени повинні звітувати кількість відходів, використаних для зворотного заповнення та інших операцій з відновлення матеріалів окремо від кількості відходів, підготовлених до повторного використання або рецикльованих. Держави-члени повинні звітувати про перероблення відходів у матеріали, що мають бути використані для операцій зі зворотного заповнення як зворотне заповнення.

Для цілей перевірки відповідності положенням пунктів (c), (d) і (e) статті 11(2) і статті 11(3) держави-члени повинні звітувати про кількість відходів, підготовлених до повторного використання окремо від кількості рецикльованих відходів.

3. Держави-члени повинні звітувати Комісії дані, що стосуються імплементації статті 9(4) та (5), кожного року.

Вони звітують дані в електронному вигляді протягом 18 місяців після закінчення звітного року, за який зібрані дані. Дані звітують у форматі, встановленому Комісією відповідно до параграфа 7 цієї статті.

Перший звітний період починається у перший повний календарний рік після ухвалення імплементаційного акта, який встановлює формат для звітування, відповідно до параграфа 7 цієї статті.

4. Держави-члени повинні звітувати Комісії дані щодо введених в обіг мінеральних чи синтетичних мастильних або індустриальних олив та щодо роздільно зібраних і оброблених відпрацьованих олив за кожний календарний рік.

Вони звітують дані в електронному вигляді протягом 18 місяців після закінчення звітного року, за який зібрані дані. Дані звітують у форматі, встановленому Комісією відповідно до параграфа 7 цієї статті.

Перший звітний період починається у перший повний календарний рік після ухвалення імплементаційного акта, який встановлює формат для звітування, відповідно до параграфа 7.

5. Дані, що їх держави-члени звітують відповідно до цієї статті, повинні супроводжуватися звітом про перевірку якості та звітом про заходи, вжиті згідно зі статтею 11а(3) і (8), включно з детальною інформацією про середні показники втрат, у відповідних випадках. Таку інформацію подають у форматі для звітування, встановленому Комісією відповідно до параграфа 7 цієї статті.

6. Комісія робить огляд даних, звітованих відповідно до цієї статті, і публікує звіт про результати свого огляду. Звіт повинен містити оцінку організації збирання даних, джерела даних та методологію, використану в державах-членах, а також повноту, надійність, своєчасність та узгодженість тих даних. Оцінка може включати конкретні рекомендації щодо вдосконалення. Звіт повинен бути складений після першого звітування даних державами-членами, і після цього складатися кожні чотири роки.

7. До 31 березня 2019 року, Комісія повинна ухвалити імплементаційні акти, що встановлюють формат для звітування даних, про який йдеться у параграфах 1, 3, 4 і 5 цієї статті. Для цілей звітування про імплементацію пунктів (a) і (b) статті 11(2), держави-члени повинні використовувати формат, встановлений в Імплементаційному рішенні Комісії від 18 квітня 2012 року про опитувальник для складання звітів державами-членами щодо імплементації Директиви Європейського Парламенту і Ради 2008/98/ЄС про відходи. Для цілей звітування про відходи харчових продуктів, при розробленні формату для звітування даних, враховують методологію, розроблену згідно зі статтею 9(8). Такі імплементаційні акти ухвалюють згідно з експертною процедурою, зазначеною в статті 39(2) цієї Директиви.

*Стаття 38*

## Обмін інформацією і найкращими практиками, тлумачення та адаптація до технічного прогресу

1. Комісія організовує регулярний обмін інформацією та найкращими практиками між державами-членами, включаючи, у відповідних випадках, регіональні та місцеві органи влади, щодо практичної імплементації та забезпечення виконання вимог цієї Директиви, у тому числі, щодо:

- (a) застосування правил розрахунку, визначених у статті 11а, та розроблення заходів і систем для відстеження потоків муніципальних відходів від сортування до рециклінгу;
- (b) належного управління, забезпечення виконання, транскордонної співпраці;
- (c) інновацій у сфері управління відходами;
- (d) національних критеріїв для побічних продуктів та втрати статусу відходів, як зазначено у статті 5(3) і статті 6(3) і (4), за допомогою електронного реєстру на рівні всього Союзу, який має бути створений Комісією;
- (e) економічних інструментів та інших заходів, використовуваних відповідно до статті 4(3) для прискорення досягнення цілей, встановлених у зазначеній статті;
- (f) інструментів, встановлених у статті 8(1) і (2);
- (g) запобігання утворенню відходів і створення систем, які сприяють діяльності з повторного використання та подовження життєвого циклу продуктів;
- (h) виконання обов'язків, що стосуються роздільного збирання;
- (i) інструментів і стимулів для досягнення цільових показників, встановлених у пунктах (c), (d) і (e) статті 11(2).

Комісія оприлюднює результати обміну інформацією та найкращими практиками.

2. Комісія може розробляти настанови для тлумачення вимог, встановлених у цій Директиві, у тому числі стосовно означення термінів «відходи», «запобігання утворенню», «повторне використання», «підготовка до повторного використання», «відновлення», «рециклінг», «видалення», а також для застосування правил розрахунку, визначених у статті 11а.

Комісія розробляє настанови, що стосуються означень термінів «муніципальні відходи» та «зворотне заповнення».

Комісія, відповідно до статті 38а, уповноважена ухвалювати делеговані акти з метою внесення змін до цієї Директиви, конкретизуючи застосування формули для установок зі спалювання, про що йдеться в пункті R1 додатка II. Можуть бути враховані місцеві кліматичні умови, такі як суворість холодної пори року та потреба в опалюванні, якщо це впливає на обсяги енергії, які технічно можуть бути використані або вироблені у вигляді електрики, тепла, охолодження або технологічної пари. Місцеві умови найвіддаленіших регіонів, зазначених у третьому параграфі статті 349 Договору про функціонування Європейського Союзу, та територій, зазначених у статті 25 Акта про приєднання 1985 року також можуть бути враховані.

3. Комісія, відповідно до статті 38а, уповноважена ухвалювати делеговані акти з метою внесення змін до додатків IV і V з урахуванням науково-технічного прогресу.

▼M4

### Стаття 38а

#### Здійснення делегованих повноважень

1. Повноваження ухвалювати делеговані акти надають Комісії з дотриманням умов, встановлених у цій статті.
2. Повноваження ухвалювати делеговані акти, зазначені у статтях 7(1), 9(8), 11а(10), 27(1), 27(4), 38(2) і 38(3), надаються Комісії на період у п'ять років, починаючи з 4 липня 2018 року. Комісія складає звіт про виконання делегованих повноважень не пізніше ніж за дев'ять місяців до закінчення п'ятирічного періоду. Делеговані повноваження автоматично подовжуються на періоди такої самої тривалості, якщо Європейський Парламент або Рада не висловлять заперечення щодо такого подовження не пізніше ніж за три місяці до кінця кожного такого періоду.
3. Делеговані повноваження, зазначені у статтях 7(1), 9(8), 11а(10), 27(1), 27(4), 38(2) і 38(3), можуть бути відкликани в будь-який час Європейським Парламентом або Радою. Рішення про відкликання припиняє делеговані повноваження, вказані у такому рішенні. Рішення набуває чинності на наступний день після його опублікування в *Офіційному віснику Європейського Союзу* або на пізнішу дату, вказану в ньому. Воно не впливає на чинність будь-яких делегованих актів, які вже введені в дію.

4. Перед ухваленням делегованого акта Комісія проводить консультації з призначеними кожною державою-членом експертами відповідно до принципів, встановлених у Міжінституційній угоді про краще законотворення від 13 квітня 2016 року ( <sup>11</sup> ).

5. Як тільки Комісія ухвалює делегований акт, вона надає його одночасно Європейському Парламенту і Раді.

6. Делегований акт, ухвалений згідно зі статтями 7(1), 9(8), 11a(10), 27(1), 27(4), 38(2) і 38(3), набуває чинності тільки в тому випадку, якщо ні Європейський Парламент, ні Рада не висловили жодних заперечень протягом двомісячного періоду з дати передавання зазначеного акта Європейському Парламенту і Раді, або, якщо до закінчення такого періоду, і Європейський Парламент і Рада повідомили Комісії, що вони не матимуть заперечень. Такий період подовжується ще на два місяці з ініціативи Європейського Парламенту або Ради.

#### ▼ M4

### Стаття 39

#### Процедура комітету

1. Комісії допомагає комітет. Такий комітет є комітетом у розумінні Регламенту Європейського Парламенту і Ради (ЄС) № 182/2011 ( <sup>12</sup> ).

2. У разі покликання на цей параграф застосовується стаття 5 Регламенту (ЄС) № 182/2011.

Якщо комітет не надає жодного висновку, Комісія не ухвалює проект імплементаційного акта, і застосовується третій підпараграф статті 5(4) Регламенту (ЄС) № 182/2011.

#### ▼ B

### Стаття 40

#### Транспозиція

1. Держави-члени повинні ввести в дію закони, підзаконні нормативно-правові акти та адміністративні положення, необхідні для дотримання вимог цієї Директиви, до 12 грудня 2010 року.

Якщо держави-члени ухвалюють такі інструменти, вони повинні містити покликання на цю Директиву або супроводжуватися таким покликанням у разі їх офіційної публікації. Методи здійснення такого покликання визначають держави-члени.

2. Держави-члени надають Комісії текст основних положень актів національного права, які вони ухвалюють у сфері регулювання цієї Директиви.

### Стаття 41

#### Скасування та перехідні положення

Директиви 75/439/ЄЕС, 91/689/ЄЕС і 2006/12/ЄС скасовано починаючи з 12 грудня 2010 року.

Однак, з 12 грудня 2008 року застосовуються такі зміни:

(a) текст статті 10(4) Директиви 75/439/ЄЕС викласти в такій редакції:

«4. Еталонний метод вимірювання вмісту ПХД/ПХТ у відпрацьованих оливах встановлює Комісія. Такий інструмент, призначений для внесення змін до несуттєвих елементів цієї Директиви шляхом її доповнення, ухвалюють відповідно до регуляторної процедури з ретельним вивченням, зазначеної у статті 18(4) Директиви Європейського Парламенту і Ради 2006/12/ЄС про відходи від 5 квітня 2006 року ( <sup>\*1</sup> ).

(b) до Директиви 91/689/ЄЕС внести такі зміни:

(i) текст статті 1(4) викласти в такій редакції:

«4. Для цілей цієї Директиви термін «небезпечні відходи» означає:

— відходи, класифіковані як небезпечні відходи, вказані у переліку, встановленому Рішенням Комісії 2000/532/ЄС ( <sup>\*2</sup> ) на основі додатків I і II до цієї Директиви. Ці відходи повинні мати одну чи більше властивостей, наведених у додатку III. У переліку враховуються походження і склад відходів та, в разі необхідності, гранично допустимі концентрації. Цей перелік періодично переглядається та, в разі необхідності, оновлюється. Такі інструменти, призначені для внесення змін до несуттєвих елементів цієї Директиви шляхом її доповнення, ухвалюють відповідно

до регуляторної процедури з ретельним вивченням, зазначеної у статті 18(4) Директиви Європейського Парламенту і Ради 2006/12/ЄС про відходи від 5 квітня 2006 року ( <sup>\*3</sup> ),

— будь-які інші відходи, які держави-члени вважають такими, що проявляють будь-яку з властивостей, наведених у додатку III. Такі випадки повідомляються Комісії і розглядаються з метою адаптування переліку. Такі інструменти, призначені для внесення змін до несуттєвих елементів цієї Директиви шляхом її доповнення, ухвалюють відповідно до регуляторної процедури з ретельним вивченням, зазначеної у статті 18(4) Директиви 2006/12/ЄС.

(ii) текст статті 9 викласти в такій редакції:

#### *«Стаття 9*

Інструменти, необхідні для адаптування додатків цієї Директиви до науково-технічного прогресу і для оновлення переліку відходів, про що йдеться у статті 1(4), призначені для внесення змін до несуттєвих елементів цієї Директиви, зокрема шляхом її доповнення, ухвалюють відповідно до регуляторної процедури з ретельним вивченням, зазначеної у статті 18(4) Директиви 2006/12/ЄС.»;

(c) до Директиви 2006/12/ЄС внести такі зміни:

(i) текст статті 1(2) викласти в такій редакції:

«2. Для цілей параграфу 1, пункт (а), застосовується Рішення Комісії 2000/532/ЄС ( <sup>\*4</sup> ), що містить перелік відходів, які належать до категорій, наведених у додатку I до цієї Директиви. Цей перелік періодично переглядається та, в разі необхідності, оновлюється. Такі інструменти, призначені для внесення змін до несуттєвих елементів цієї Директиви шляхом її доповнення, ухвалюють відповідно до регуляторної процедури з ретельним вивченням, зазначеної у статті 18(4).

(ii) текст статті 17 викласти в такій редакції:

#### *«Стаття 17*

Інструменти, необхідні для адаптування додатків цієї Директиви до науково-технічного прогресу, призначені для внесення змін до несуттєвих елементів цієї Директиви, ухвалюють відповідно до регуляторної процедури з ретельним вивченням, зазначеної у статті 18(4).»;

(iii) текст статті 18(4) викласти в такій редакції:

«4. У разі покликання на цей параграф, застосовується стаття 5a(1)–(4) і стаття 7 Рішення 1999/468/ЄС з урахуванням положень його статті 8.».

Покликання на скасовані директиви необхідно тлумачити як покликання на цю Директиву і читати відповідно до кореляційної таблиці, наведеної у додатку V.

#### *Стаття 42*

### **Набуття чинності**

Ця Директива набуває чинності на двадцятий день після її публікації в *Офіційному віснику Європейського Союзу*.

#### *Стаття 43*

### **Адресати**

Цю Директиву адресовано державам-членам.

---

### *ДОДАТОК I*

### **ОПЕРАЦІЇ З ВИДАЛЕННЯ**

D 1 Розміщення в землі чи на поверхні землі (наприклад, захоронення тощо)

D 2 Оброблення землею (наприклад, біорозкладання рідинних чи шламових відходів у ґрунті тощо)

- D 3 Глибинне закачування (наприклад, закачування помповних відходів у свердловини, соляні куполи або природні резервуари тощо)
- D 4 Поверхневий водозабір (наприклад, скидання рідинних або шламових відходів у ями, відстійні ставки чи лагуни тощо)
- D 5 Захоронення у спеціально обладнаних сховищах (наприклад, поміщення в окремі зацільнені відсіки, закриті та ізольовані один від одного і від навколишнього середовища тощо)
- D 6 Скидання у водойми, крім морів/океанів
- D 7 Скидання у моря/океани, включаючи захоронення на морському дні
- D 8 Біологічне оброблення, не зазначене в інших позиціях цього додатка, яке призводить до утворення кінцевих сполук чи сумішей, що їх видаляють за допомогою будь-якої з операцій за кодами D 1–D 12
- D 9 Фізико-хімічне оброблення, не зазначене в інших позиціях цього додатка, яке призводить до утворення кінцевих сполук чи сумішей, що їх видаляють за допомогою будь-якої з операцій за кодами D 1–D 12 (наприклад, випарювання, висушування, кальцинування тощо)
- D 10 Спалювання на суші
- D 11 Спалювання в морі ( \*5 )
- D 12 Постійне зберігання (наприклад, розміщення контейнерів у шахті тощо)
- D 13 Перемішування чи змішування перед здійсненням будь-якої з операцій за кодами D 1–D 12 ( \*6 )
- D 14 Перепаковування перед здійсненням будь-якої з операцій за кодами D 1–D 13
- D 15 Зберігання в очікуванні будь-якої з операцій за кодами D 1–D 14 (за винятком тимчасового зберігання, що передує збиранню, у місці утворення відходів) ( \*7 )

## ДОДАТОК II

### ОПЕРАЦІЇ З ВІДНОВЛЕННЯ

- R 1 Використання головним чином як палива або іншого способу вироблення енергії ( \*8 )
- R 2 Рекуперація/регенерація розчинників
- ▼ M4
- R 3 Рециклінг/рекуперація органічних речовин, що не використовуються як розчинники (включаючи компостування та інші процеси біологічної трансформації) ( \*9 )
- R 4 Рециклінг/рекуперація металів та сполук металів ( \*10 )
- R 5 Рециклінг/рекуперація інших неорганічних матеріалів ( \*11 )
- ▼ B
- R 6 Регенерація кислот чи основ
- R 7 Відновлення компонентів, використовуваних для зменшення забруднення
- R 8 Відновлення компонентів із каталізаторів
- R 9 Повторне очищення або інші види повторного використання оливо
- R 10 Оброблення землю, що приносить користь сільському господарству чи покращує екологічну ситуацію
- R 11 Використання відходів, отриманих в результаті будь-якої з операцій за кодами R 1— R 10
- R 12 Обмін відходами для здійснення будь-якої з операцій за кодами R 1— R 11 ( \*12 )
- R 13 Зберігання відходів в очікуванні будь-якої з операцій за кодами R 1–R 12 (за винятком тимчасового зберігання, що передує збиранню, у місці утворення відходів) ( \*13 )

### ▼ M1

### ДОДАТОК III

#### ВЛАСТИВОСТІ ВІДХОДІВ, ЩО РОБЛЯТЬ ЇХ НЕБЕЗПЕЧНИМИ

**«Вибухонебезпечні:»** відходи, які здатні в результаті хімічної реакції до виділення газу з такою температурою і тиском та з такою швидкістю, що може завдати шкоди навколишньому середовищу. До них належать відходи піротехнічних виробів, вибухонебезпечні відходи органічних пероксидів та відходи вибухонебезпечних самореактивних речовин.

Якщо відходи містять одну чи більше речовин, класифікованих за одним із кодів класу і категорії небезпеки та кодів коротких характеристик небезпеки, наведених у таблиці 1, відходи повинні бути оцінені щодо властивості HP 1, якщо це доцільно і пропорційно, відповідно до методів випробувань. Якщо присутність певної речовини, суміші або предмета вказує на те, що відходи є вибухонебезпечними, вони повинні бути класифіковані як небезпечні за властивістю HP 1.

Таблиця 1: Коди класів і категорій небезпеки та коди коротких характеристик небезпеки складників відходів для класифікації відходів як небезпечних за властивістю HP 1:

Код (коди) класу і категорії небезпеки	Коди коротких характеристик небезпеки
Unst. Expl.	H 200
Expl. 1.1	H 201
Expl. 1.2	H 202
Expl. 1.3	H 203
Expl. 1.4	H 204
Self-react. A	H 240
Org. Perox. A	
Self-react. B	H 241
Org. Perox. B	

**«Окиснювальні:»** відходи, які можуть, зазвичай через виділення кисню, спричинити загоряння або сприяти загорянню інших матеріалів.

Якщо відходи містять одну чи більше речовин, класифікованих за одним із кодів класу і категорії небезпеки та кодів коротких характеристик небезпеки, наведених у таблиці 2, відходи повинні бути оцінені щодо властивості HP 2, якщо це доцільно і пропорційно, відповідно до методів випробувань. Якщо присутність певної речовини вказує на те, що відходи є окиснювальними, вони повинні бути класифіковані як небезпечні за властивістю HP 2.

Таблиця 2: Коди класів і категорій небезпеки та коди коротких характеристик небезпеки для класифікації відходів як небезпечних за властивістю HP 2:

Код (коди) класу і категорії небезпеки	Коди коротких характеристик небезпеки
Ox. Gas 1	H 270
Ox. Liq. 1	H 271



Ох. Sol. 1	
Ох. Liq. 2, Ох. Liq. 3	H 272
Ох. Sol. 2, Ох. Sol. 3	

- «Легкозаймисті:»**— легкозаймисті рідинні відходи: рідинні відходи, температура спалаху яких нижче 60 °С, або відпрацьовані газойль, дизельне та легке пічне паливо з температурою спалаху > 55 °С і ≤ 75 °С;
- легкозаймисті пірофорні рідинні та тверді відходи: тверді або рідинні відходи, які навіть у невеликих кількостях можуть спалахнути протягом п'яти хвилин після контакту з повітрям;
  - легкозаймисті тверді відходи: тверді відходи, які легко загоряються або можуть спричинити чи сприяти горінню в результаті тертя;
  - легкозаймисті газоподібні відходи: газоподібні відходи, які займаються в повітрі за температури 20 °С та нормального атмосферного тиску 101,3 кПа;
  - відходи, що вступають у реакцію з водою: відходи, які при контакті з водою виділяють легкозаймисті гази у небезпечних кількостях;
  - інші легкозаймисті відходи: легкозаймисті аерозолі, легкозаймисті саморозігрівні відходи, легкозаймисті органічні пероксиди та легкозаймисті самореактивні відходи.

Якщо відходи містять одну чи більше речовин, класифікованих за одним із тих кодів класу і категорії небезпеки та кодів коротких характеристик небезпеки, що наведені в таблиці 3, відходи повинні бути оцінені, якщо це доцільно і пропорційно, відповідно до методів випробувань. Якщо присутність певної речовини вказує на те, що відходи є легкозаймистими, вони повинні бути класифіковані як небезпечні за властивістю HP 3.

Таблиця 3: Коди класів і категорій небезпеки та коди коротких характеристик небезпеки складників відходів для класифікації відходів як небезпечних за властивістю HP 3:

Код (коди) класу і категорії небезпеки	Коди коротких характеристик небезпеки
Flam. Gas 1	H220
Flam. Gas 2	H221
Aerosol 1	H222
Aerosol 2	H223
Flam. Liq. 1	H224
Flam. Liq.2	H225
Flam. Liq. 3	H226
Flam. Sol. 1	H228
Flam. Sol. 2	
Self-react. CD	H242
Self-react. EF	
Org. Perox. CD	
Org. Perox. EF	
Pyr. Liq. 1	H250
Pyr. Sol. 1	

Self-heat.1	H251
Self-heat. 2	H252
Water-react. 1	H260
Water-react. 2	H261
Water-react. 3	

«Подразнювальні» відходи, які при контакті можуть викликати подразнення шкіри або ураження очей.

— **подразнення шкіри та ураження очей:** Якщо відходи містять одну чи більше речовин у концентраціях вищих за порогове значення, які класифіковані за одним із наведених нижче кодів класу і категорії небезпеки та кодів короткої характеристики небезпеки, а одна чи більше наведених нижче граничних концентрацій перевищена або досягнута, відходи повинні бути класифіковані як небезпечні за властивістю HP 4.

Порогове значення, що враховують в оцінюванні за кодами небезпеки Skin corr. (роз'їдання шкіри) 1A (H314), Skin irrit. (подразнення шкіри) 2 (H315), Eye dam. (ураження очей) 1 (H318) та Eye irrit. (подразнення очей) 2 (H319) становить 1 %.

Якщо сума концентрацій всіх речовин, класифікованих як Skin corr. 1A (H314), перевищує або дорівнює 1 %, відходи повинні бути класифіковані як небезпечні за властивістю HP 4.

Якщо сума концентрацій всіх речовин, класифікованих як H318, перевищує або дорівнює 10 %, відходи повинні бути класифіковані як небезпечні за властивістю HP 4.

Якщо сума концентрацій всіх речовин, класифікованих як H315 та H319, перевищує або дорівнює 20 %, відходи повинні бути класифіковані як небезпечні за властивістю HP 4.

Слід врахувати, що відходи, які містять речовини, класифіковані як H314 (Skin corr. 1A, 1B або 1C) у кількостях, що перевищують або дорівнюють 5 %, класифікуються як небезпечні за властивістю HP 8. NB 4 не застосовується, якщо відходи класифіковані за властивістю NB 8.

«Специфічна токсичність для органа-мішені (STOT)» відходи, які можуть вчиняти специфічний токсичний вплив на конкретний орган за одноразового або повторюваного контакту, або які викликають гострі токсичні ефекти після вдихання.

Якщо відходи містять одну або більше речовин, класифікованих за одним або більше з наведених у таблиці 4 кодів класу і категорії небезпеки та кодів короткої характеристики небезпеки, а одна чи більше з наведених у таблиці 4 граничних концентрацій перевищена або досягнута, відходи повинні бути класифіковані як небезпечні за властивістю HP 5. Якщо речовини, класифіковані як STOT присутні у відходах, для класифікації відходів як небезпечних за властивістю HP 5 необхідно, щоб кожна окрема речовина була присутня в концентрації, що дорівнює або перевищує граничну концентрацію.

Якщо відходи містять одну чи більше речовин, класифікованих як Asp. Tox. (токсичність при аспірації) 1, і сума цих речовин перевищує або дорівнює граничній концентрації, відходи класифікуються як небезпечні за властивістю HP 5, тільки якщо загальна кінематична в'язкість (за 40 °C) не перевищує 20,5 мм<sup>2</sup>/s. ( 13 )

Таблиця 4: Коды класів і категорій небезпеки та коди коротких характеристик небезпеки складників відходів та відповідні граничні концентрації для класифікації відходів як небезпечних за властивістю HP 5

Код (коди) класу і категорії небезпеки	Коди коротких характеристик небезпеки	Гранична концентрація
STOT SE 1	H370	1 %
STOT SE 2	H371	10 %
STOT SE 3	H335	20 %
STOT RE 1	H372	1 %
STOT RE 2	H373	10 %

Asp. Tox. 1	H304	10 %
-------------	------	------

**«Гостра токсичність:»** відходи, які можуть викликати гострі токсичні ефекти внаслідок перорального, нашкірного або інгаляційного контакту.

Якщо сума концентрацій всіх речовин, що містяться у відходах, класифікованих як гостро токсичні за кодом класу і категорії небезпеки та кодом короткої характеристики небезпеки, наведеними в таблиці 5, перевищує або дорівнює пороговому значенню, наведеному в тій таблиці, відходи повинні бути класифіковані як небезпечні за властивістю HP 6. Якщо відходи містять більше ніж одну речовину, класифіковану як гостро токсичну, суму концентрацій необхідно обраховувати лише для речовин тієї самої категорії небезпеки.

Для врахування в оцінюванні застосовуються такі порогові значення:

- за кодами Acute Tox. 1, 2 або 3 (H300, H310, H330, H301, H311, H331): 0,1 %
- за кодом Acute Tox. 4 (H302, H312, H332): 1 %.

Таблиця 5: Коди класів і категорій небезпеки та коди коротких характеристик небезпеки складників відходів та відповідні граничні концентрації для класифікації відходів як небезпечних за властивістю HP 6

Код (коди) класу і категорії небезпеки	Коди коротких характеристик небезпеки	Гранична концентрація
Acute Tox. 1 (Oral)	H300	0,1 %
Acute Tox. 2 (Oral)	H300	0,25 %
Acute Tox. 3 (Oral)	H301	5 %
Acute Tox. 4 (Oral)	H302	25 %
Acute Tox. 1 (Dermal)	H310	0,25 %
Acute Tox. 2 (Dermal)	H310	2,5 %
Acute Tox. 3 (Dermal)	H311	15 %
Acute Tox. 4 (Dermal)	H312	55 %
Acute Tox. 1 (Inhal.)	H330	0,1 %
Acute Tox. 2 (Inhal.)	H330	0,5 %
Acute Tox. 3 (Inhal.)	H331	3,5 %
Acute Tox. 4 (Inhal.)	H332	22,5 %

**«Канцерогенні:»** відходи, які спричиняють рак або збільшують вірогідність захворювання на нього.

Якщо відходи містять речовину, класифіковану за одним з кодів класу і категорії небезпеки та кодів короткої характеристики небезпеки, у концентрації, що перевищує або дорівнює одній з граничних концентрацій, наведених у таблиці 6, відходи повинні бути класифіковані як небезпечні за властивістю HP 7. Якщо більше ніж одна речовина, класифікована як канцерогенна, присутня у відходах, для класифікації відходів як небезпечних за властивістю HP 7 необхідно, щоб кожна окрема речовина була присутня в концентрації, що дорівнює або перевищує граничну концентрацію.

Таблиця 6: Коди класів і категорій небезпеки та коди коротких характеристик небезпеки складників відходів та відповідні значення граничної концентрації для класифікації відходів як небезпечних за властивістю HP 7

Код (коди) класу і категорії небезпеки	Коди коротких характеристик небезпеки	Гранична концентрація

<b>категорії небезпеки</b>		
Carc. 1A	H350	0,1 %
Carc. 1B		
Carc. 2	H351	1,0 %

**«Ідкі:»** відходи, які при контакті можуть викликати роз'їдання шкіри.

Якщо відходи містять одну чи більше речовин, класифікованих як Skin corr.1A, 1B або 1C (H314), і сума їх концентрацій перевищує або дорівнює 5 %, відходи повинні бути класифіковані як небезпечні за властивістю HP 8.

Порогове значення, що враховують в оцінюванні за кодами небезпеки Skin corr. (роз'їдання шкіри) 1A, 1B, 1C (H314) становить 1,0 %.

**«Інфікувальні:»** відходи, що містять життєздатні мікроорганізми або їх токсини, які є або вважаються такими, що викликають хвороби у людей або інших живих організмів.

Класифікація за властивістю HP 9 оцінюється за правилами, встановленими у референтних документах або законодавстві держав-членів.

**«Токсичні для репродуктивної системи:»** відходи, які негативно впливають на статеву функцію та фертильність у дорослих чоловіків і жінок, а також спричиняють розвиткову токсичність у потомства.

Якщо відходи містять речовину, класифіковану за одним з кодів класу і категорії небезпеки та кодів коротких характеристик небезпеки, у концентрації, що перевищує або дорівнює одній з граничних концентрацій, наведених у таблиці 7, відходи повинні бути класифіковані як небезпечні за властивістю HP 10. Якщо більше ніж одна речовина, класифікована як токсична для репродуктивної системи, присутня у відходах, для класифікації відходів як небезпечних за властивістю HP 10 необхідно, щоб кожна окрема речовина була присутня в концентрації, що дорівнює або перевищує граничну концентрацію.

Таблиця 7: Коди класів і категорій небезпеки та коди коротких характеристик небезпеки складників відходів та відповідні граничні концентрації для класифікації відходів як небезпечних за властивістю HP 10

<b>Код класу і категорії небезпеки</b>	<b>Коди коротких характеристик небезпеки</b>	<b>Гранична концентрація</b>
Repr. 1A	H360	0,3 %
Repr. 1B		
Repr. 2	H361	3,0 %

**«Мутагенні:»** відходи, які можуть викликати мутацію, тобто стійку зміну в кількості або структурі генетичного матеріалу в клітині.

Якщо відходи містять речовину, класифіковану за одним з кодів класу і категорії небезпеки та кодів коротких характеристик небезпеки, у концентрації, що перевищує або дорівнює одній з граничних концентрацій, наведених у таблиці 8, відходи повинні бути класифіковані як небезпечні за властивістю HP 11. Якщо більше ніж одна речовина, класифікована як мутагенна, присутня у відходах, для класифікації відходів як небезпечних за властивістю HP 11 необхідно, щоб кожна окрема речовина була присутня в концентрації, що дорівнює або перевищує граничну концентрацію.

Таблиця 8: Коди класів і категорій небезпеки та коди коротких характеристик небезпеки складників відходів та відповідні граничні концентрації для класифікації відходів як небезпечних за властивістю HP 11

Код класу категорії небезпеки (коди і)	Коди коротких характеристик небезпеки	Гранична концентрація
Muta. 1A, Muta. 1B	H340	0,1 %
Muta. 2	H341	1,0 %

**«Виділення гостротоксичного газу:»** відходи, які виділяють гостротоксичні гази (Acute Tox. 1, 2 або 3) при контакті з водою чи кислотою.

Якщо відходи містять речовину, класифіковану за одним із таких додаткових кодів небезпеки, як EUN029, EUN031 і EUN032, вони повинні бути класифіковані як небезпечні за властивістю HP 12 відповідно до методів випробування або настанов з випробування.

**«Сенсибілізувальні:»** відходи, що містять одну або більше речовин, які, як відомо, здатні спричинити сенсибілізацію на шкірі або в органах дихання.

Якщо відходи містять речовину, класифіковану як сенсибілізувальна за одним із кодів короткої характеристики небезпеки H317 або H334, і концентрація окремої такої речовини дорівнює або перевищує граничну концентрацію у 10 %, відходи повинні бути класифіковані як небезпечні за властивістю HP 13.

### ▼ M3

**«Екотоксичні:»** відходи, які становлять або можуть становити негайні або відкладені у часі ризики для одного чи більше секторів довкілля.

Відходи, що відповідають будь-яким з нижче наведених умов, повинні бути класифіковані як небезпечні за властивістю HP 14:

— Відходи, що містять речовину, класифіковану як озоноруйнівна за кодом короткої характеристики небезпеки H420 відповідно до Регламенту Європейського Парламенту і Ради (ЄС) № 1272/2008 ( <sup>14</sup> ), і концентрація такої речовин дорівнює або перевищує граничну концентрацію у 0,1 %.

— [с(H420) ≥ 0,1 %]

— Відходи, що містять одну або більше речовин, класифікованих як гостро небезпечні для водного середовища за кодом короткої характеристики небезпеки H400 відповідно до Регламенту (ЄС) № 1272/2008, і сума концентрацій таких речовин дорівнює або перевищує граничну концентрацію у 25 %. До таких речовин застосовується порогове значення 0,1 %.

— [Σ с (H400) ≥ 25 %]

— Відходи, що містять одну або більше речовин, класифікованих як хронічно небезпечні для водного середовища категорії 1, 2 або 3 за кодами коротких характеристик небезпеки H410, H411 або H412 відповідно до Регламенту (ЄС) № 1272/2008, і сума концентрацій усіх речовин, класифікованих як хронічно небезпечні для водного середовища категорії 1 (H410), помножена на 100 і додана до суми концентрацій усіх речовин, класифікованих як хронічно небезпечні для водного середовища категорії 2 (H411), помножена на 10 і додана до суми концентрацій усіх речовин, класифікованих як хронічно небезпечні для водного середовища категорії 3 (H412), дорівнює або перевищує граничну концентрацію у 25 %. До речовин, класифікованих як H410, застосовується порогове значення 0,1 %, а до речовин, класифікованих як H411 або як H412, застосовується порогове значення 1 %.

— [100 × Σс (H410) + 10 × Σс (H411) + Σс (H412) ≥ 25 %]

— Відходи, що містять одну або більше речовин, класифікованих як хронічно небезпечні для водного середовища категорії 1, 2, 3 або 4 за кодами коротких характеристик небезпеки H410, H411, H412 або H413 відповідно до Регламенту (ЄС) № 1272/2008, і сума концентрацій усіх речовин,

класифікованих як хронічно небезпечні для водного середовища, дорівнює або перевищує граничну концентрацію у 25 %. До речовин, класифікованих як H410, застосовується порогове значення 0,1 %, а до речовин, класифікованих як H411, H412 або H413, застосовується порогове значення 1 %.

—  $[\Sigma c \text{ H410} + \Sigma c \text{ H411} + \Sigma c \text{ H412} + \Sigma c \text{ H413} \geq 25 \%]$

Де:  $\Sigma$  = сума, а  $c$  = концентрації речовин.

#### ▼ M1

**«Відходи, здатні проявляти одну з зазначених вище небезпечних властивостей, яку безпосередньо не виявляють у початковому стані відходів»**

Якщо відходи містять одну або більше речовин, класифікованих за одним із кодів короткої характеристики небезпеки або додаткових небезпек, наведених у таблиці 9, відходи повинні бути класифіковані як небезпечні за властивістю HP 15, за винятком випадків, коли відходи є в такій формі, що вони за жодних обставин не проявлятимуть вибухонебезпечні чи потенційно вибухонебезпечні властивості.

Таблиця 9: Коротка характеристика небезпеки та додаткові небезпеки складників відходів для класифікації відходів як небезпечних за властивістю HP 15

Коротка характеристика небезпеки/Додаткова небезпека	
Можуть вибухнути масою під дією вогню	H205
Вибухонебезпечні в сухому стані	EUN001
Можуть утворювати вибухонебезпечні пероксиди	EUN019
Ризик вибуху при нагріванні у замкненому просторі	EUN044

Крім того, держави-члени можуть схарактеризувати певні відходи як небезпечні за властивістю HP 15 на основі інших застосованих критеріїв, як наприклад, оцінка фільтрату.

#### ▼ M3

#### ▼ C2

#### **Методи випробувань:**

Методи, які необхідно використовувати, описані в Регламенті Комісії (ЄС) № 440/2008 ( <sup>15</sup> ) та в інших відповідних настановах CEN (Європейського комітету зі стандартизації) або інших визнаних на міжнародному рівні методах випробувань та настановах.

#### ▼ B

### ДОДАТОК IV

#### ПРИКЛАДИ ЗАХОДІВ ІЗ ЗАПОБІГАННЯ УТВОРЕННЮ ВІДХОДІВ, ЗАЗНАЧЕНИХ У СТАТТІ 29

*Заходи, які можуть впливати на рамкові умови, пов'язані з утворенням відходів*

1. Застосування інструментів планування або інших економічних інструментів, які сприяють ефективному використанню ресурсів.
2. Просування досліджень і розробок у сфері більш екологічно чистих і менш відходних продуктів і технологій, а також поширення та використання результатів таких досліджень і розробок.
3. Розробка дієвих та значущих індикаторів екологічних тисків, пов'язаних з утворенням відходів, з метою їх використання для запобігання утворенню відходів на всіх рівнях, від порівняння продуктів на рівні Співтовариства через діяльність місцевих органів влади і до заходів на національному рівні.

*Заходи, які можуть впливати на етапи проектування, виробництва та розповсюдження*



4. Просування екодизайну (систематичне інтегрування екологічних аспектів у проектування продукту для поліпшення екологічних характеристик продукту протягом всього його життєвого циклу).
5. Надання інформації про техніки запобігання утворенню відходів для сприяння впровадженню найкращих доступних технік у промисловість.
6. Організація тренінгів для компетентних органів стосовно включення вимог запобігання утворенню відходів у дозволи згідно з цією Директивою та Директивою 96/61/ЄС.
7. Включення заходів із запобігання утворенню відходів на об'єктах, які не підпадають під дію Директиви 96/61/ЄС. У відповідних випадках, такі заходи можуть включати оцінювання або плани щодо запобігання утворенню відходів.
8. Використання кампаній з підвищення обізнаності або надання фінансової, управлінської та іншої підтримки підприємствам. Такі заходи будуть особливо дієвими, якщо вони орієнтовані та адаптовані для малих і середніх підприємств і здійснюються через встановлені бізнес мережі.
9. Використання добровільних угод, спільних експертних груп споживачів і виробників або галузевих нарад для того, щоб відповідні підприємства або галузі промисловості встановлювали власні плани чи цілі запобігання утворенню відходів, або коригували виробництво багатовідходних продуктів чи паковань.
10. Просування визнаних систем екологічного менеджменту, таких як EMAS та ISO 14001.

*Заходи, які можуть впливати на етапи споживання та використання*

11. Економічні інструменти, такі як стимулювання «екологічно чистих» купівель або запровадження обов'язкової оплати споживачем певного предмету або елемента пакування, що в іншому випадку був би наданий безкоштовно.
12. Використання кампаній з підвищення обізнаності та надання інформації, спрямованої на широку громадськість або на певну групу споживачів.
13. Просування надійних екологічних марковань.
14. Домовленості з промисловим сектором, наприклад, використання засідань експертних груп з продуктів на кшталт тих, що проводять в рамках Інтегрованих політик щодо продуктів, або домовленості з представниками роздрібної торгівлі у питаннях доступності інформації про запобігання утворенню відходів та продуктів з меншим негативним екологічним впливом.
15. У контексті публічних та корпоративних закупівель — включення екологічних критеріїв та критеріїв запобігання утворенню відходів в оголошення про тендери і контракти, згідно з Посібником про екологічні публічні закупівлі, опублікованим Комісією 29 жовтня 2004 року.
16. Просування повторного використання та/або ремонту викинутих продуктів чи їх компонентів, зокрема за допомогою освітніх, економічних, логістичних або інших заходів, таких як підтримка або створення акредитованих центрів та мереж з ремонту і повторного використання, особливо в густонаселених регіонах.

▼ M4

*ДОДАТОК IVa*

**ПРИКЛАДИ ЕКОНОМІЧНИХ ІНСТРУМЕНТІВ ТА ІНШИХ ЗАХОДІВ, ЩО НАДАЮТЬ СТИМУЛИ ДЛЯ ЗАСТОСУВАННЯ ІЄРАРХІЇ УПРАВЛІННЯ ВІДХОДАМИ, ЗАЗНАЧЕНОЇ У СТАТТІ 4(3) ( 16 )**

1. Тарифи та обмеження на захоронення і спалювання відходів, які стимулюють запобігання утворенню відходів і рециклінг, що робить захоронення найменш бажаним варіантом управління відходами;
2. Схеми «плати за те, що викидаєш», які змушують утворювачів відходів платити залежно від фактичного обсягу утворених відходів і створюють стимули для розділення відходів, придатних до рециклінгу, в джерелі утворення та зменшення кількості змішаних відходів;
3. Податкові стимули для пожертвування продуктів, зокрема харчових продуктів;

4. Схеми розширеної відповідальності виробника стосовно різних видів відходів та заходи для підвищення їх дієвості, ефективності витрат і управління;
5. Схеми повернення депозитних внесків та інші заходи для заохочення ефективного збирання використаних продуктів і матеріалів;
6. Належне планування інвестицій в інфраструктуру управління відходами, у тому числі через фонди Союзу;
7. Сталі публічні закупівлі для заохочення кращого управління відходами та використання рецикльованих продуктів і матеріалів;
8. Поступове скасування субсидій, несумісних з ієрархією управління відходами;
9. Застосування фіскальних інструментів або інших засобів для стимулювання використання продуктів і матеріалів, підготовлених до повторного використання або рецикльованих;
10. Підтримка досліджень та інновацій у сфері передових технологій рециклінгу та виготовлення продуктів з вторинної сировини;
11. Використання найкращих доступних технік оброблення відходів;
12. Економічні стимули для регіональних і місцевих органів влади, зокрема з метою сприяти запобіганню утворенню відходів та інтенсифікувати схеми роздільного збирання, уникаючи при цьому підтримки захоронення та спалювання;
13. Кампанії з підвищення обізнаності населення, зокрема з питань роздільного збирання, запобіганню утворенню відходів і зменшення кількості сміття, та інтегрування цих питань в освіту і навчання;
14. Системи координації, у тому числі за допомогою цифрових засобів, між усіма компетентними органами публічної влади, задіяними в управлінні відходами;
15. Сприяння постійному діалогу та співпраці між усіма стейкхолдерами у сфері управління відходами та заохочення добровільних угод і подання компаніями звітів про відходи.

#### *ДОДАТОК IV*

### **ПЛАН ІМПЛЕМЕНТАЦІЇ, ЯКИЙ НЕОБХІДНО ПОДАВАТИ ЗГІДНО ЗІ СТАТТЕЮ 11(3)**

План імплементациї, який необхідно подавати згідно зі статтею 11(3), повинен містити таке:

1. оцінку минулих, поточних і прогнозованих показників рециклінгу, захоронення та іншого оброблення муніципальних відходів і потоків відходів, з яких вони складаються;
2. оцінку імплементациї планів управління відходами та програм запобіганню утворенню відходів, запроваджених згідно зі статтями 28 і 29;
3. причини, з яких держава-член вважає, що вона може не досягти відповідного цільового показника, визначеного у статті 11(2), в установленій у ній строк, та оцінення подовження строку, необхідного для досягнення такого цільового показника;
4. заходи, необхідні для досягнення цільових показників, визначених у статті 11(2) і (5), застосовні до держави-члена у межах подовженого строку, у тому числі відповідні економічні інструменти та інші заходи, що надають стимули для застосування ієрархії управління відходами, як визначено у статті 4(1) і в додатку IVa;
5. графік імплементациї заходів, визначених у пункті 4, визначення компетентного органу, відповідального за їх імплементацию, та оцінку їх індивідуального внеску в досягнення цільових показників, застосовних у випадку подовження строку;
6. інформацію про фінансування управління відходами відповідно до принципу «забруднювач платить»;
7. заходи щодо підвищення якості даних, у відповідних випадках, з метою кращого планування та моніторингу стану управління відходами.

## ДОДАТОК V

## КОРЕЛЯЦІЙНА ТАБЛИЦЯ

<b>Директива 2006/12/ЄС</b>	<b>Ця Директива</b>
Стаття 1(1)(а)	Стаття 3(1)
Стаття 1(1)(b)	Стаття 3(5)
Стаття 1(1)(c)	Стаття 3(6)
Стаття 1(1)(d)	Стаття 3(9)
Стаття 1(1)(e)	Стаття 3(19)
Стаття 1(1)(f)	Стаття 3(15)
Стаття 1(1)(g)	Стаття 3(10)
Стаття 1(2)	Стаття 7
Стаття 2(1)	Стаття 2(1)
Стаття 2(1)(а)	Стаття 2(1)(а)
Стаття 2(1)(b)	Стаття 2(2)
Стаття 2(1)(b)(i)	Стаття 2(1)(d)
Стаття 2(1)(b)(ii)	Стаття 2(2)(d)
Стаття 2(1)(b)(iii)	Стаття 2(1)(f) і 2(с)
Стаття 2(1)(b)(iv)	Стаття 2(2)(а)
Стаття 2(1)(b)(v)	Стаття 2(1)(e)
Стаття 2(2)	Стаття 2(4)
Стаття 3(1)	Стаття 4
Стаття 4(1)	Стаття 13
Стаття 4(2)	Стаття 36(1)
Стаття 5	Стаття 16
Стаття 6	—
Стаття 7	Стаття 28
Стаття 8	Стаття 15
Стаття 9	Стаття 23
Стаття 10	Стаття 23
Стаття 11	Статті 24 і 25
Стаття 12	Стаття 26
Стаття 13	Стаття 34
Стаття 14	Стаття 35
Стаття 15	Стаття 14
Стаття 16	Стаття 37
Стаття 17	Стаття 38

Стаття 18(1)	Стаття 39(1)
—	Стаття 39(2)
Стаття 18(2)	—
Стаття 18(3)	Стаття 39(3)
Стаття 19	Стаття 40
Стаття 20	—
Стаття 21	Стаття 42
Стаття 22	Стаття 43
Додаток I	—
Додаток IIА	Додаток I
Додаток IIВ	Додаток II

<b>Директива 75/439/ЄЕС</b>	<b>Ця Директива</b>
Стаття 1(1)	Стаття 3(18)
Стаття 2	Статті 13 і 21
Стаття 3(1) і (2)	—
Стаття 3(3)	Стаття 13
Стаття 4	Стаття 13
Стаття 5(1)	—
Стаття 5(2)	—
Стаття 5(3)	—
Стаття 5(4)	Статті 26 і 34
Стаття 6	Стаття 23
Стаття 7(a)	Стаття 13
Стаття 7(b)	—
Стаття 8(1)	—
Стаття 8(2)(a)	—
Стаття 8(2)(b)	—
Стаття 8(3)	—
Стаття 9	—
Стаття 10(1)	Стаття 18
Стаття 10(2)	Стаття 13
Статті 10(3) і (4)	—
Стаття 10(5)	Статті 19, 21, 25, 34 і 35
Стаття 11	—
Стаття 12	Стаття 35
Стаття 13(1)	Стаття 34
Стаття 13(2)	—

Стаття 14	—
Стаття 15	—
Стаття 16	—
Стаття 17	—
Стаття 18	Стаття 37
Стаття 19	—
Стаття 20	—
Стаття 21	—
Стаття 22	—
Додаток I	—

<b>Директива 91/689/ЄЕС</b>	<b>Ця Директива</b>
Стаття 1(1)	—
Стаття 1(2)	—
Стаття 1(3)	—
Стаття 1(4)	Статті 3(2) і 7
Стаття 1(5)	Стаття 20
Стаття 2(1)	Стаття 23
Стаття 2(2)–(4)	Стаття 18
Стаття 3	Статті 24, 25 і 26
Стаття 4(1)	Стаття 34(1)
Стаття 4(2)(3)	Стаття 35
Стаття 5(1)	Стаття 19(1)
Стаття 5(2)	Стаття 34(2)
Стаття 5(3)	Стаття 19(2)
Стаття 6	Стаття 28
Стаття 7	—
Стаття 8	—
Стаття 9	—
Стаття 10	—
Стаття 11	—
Стаття 12	—
Додатки I і II	—
Додаток III	Додаток III

(<sup>1</sup>) ОВ L 102, 11.04.2006, с. 15.

(<sup>2</sup>) Регламент Європейського Парламенту і Ради (ЄС) № 767/2009 від 13 липня 2009 року про введення в обіг і використання кормів, про внесення змін до Регламенту Європейського Парламенту і Ради (ЄС) № 1831/2003 та про скасування Директиви

Ради 79/373/ЄЕС, Директиви Комісії 80/511/ЄЕС, директив Ради 82/471/ЄЕС, 83/228/ЄЕС, 93/74/ЄЕС, 93/113/ЄС і 96/25/ЄС і Рішення Комісії 2004/217/ЄС (ОВ L 229, 01.09.2009, с. 1).

(<sup>3</sup>) Регламент Європейського Парламенту і Ради (ЄС) № 178/2002 від 28 січня 2002 року про встановлення загальних принципів і вимог харчового права, створення Європейського органу з безпечності харчових продуктів та встановлення процедур у питаннях, пов'язаних із безпечністю харчових продуктів (ОВ L 31, 01.02.2002, с. 1).

(<sup>4</sup>) Директива Європейського Парламенту і Ради (ЄС) 2015/1535 від 9 вересня 2015 року про встановлення порядку надання інформації в сфері технічних регламентів та правил стосовно послуг інформаційного суспільства (ОВ L 241, 17.09.2015, с. 1).

(<sup>5</sup>) Директива Європейського Парламенту і Ради 2012/19/ЄС від 4 липня 2012 року про відпрацьоване електричне та електронне обладнання (WEEE) (ОВ L 197, 24.07.2012, с. 38).

(<sup>6</sup>) Регламент Європейського Парламенту і Ради (ЄС) № 1907/2006 від 18 грудня 2006 року щодо реєстрації, оцінювання, авторизації та обмеження реалізації хімічних речовин (REACH), створення Європейського хімічного агентства, внесення змін до Директиви 1999/45/ЄС та скасування Регламенту Ради (ЄС) № 793/93 і Регламенту Комісії (ЄС) № 1488/94, а також Директиви Ради 76/769/ЄЕС і директив Комісії 91/155/ЄЕС, 93/67/ЄЕС, 93/105/ЄС і 2000/21/ЄС (ОВ L 396, 30.12.2006, с. 1).

(<sup>7</sup>) Директива Європейського Парламенту і Ради 2008/56/ЄС від 17 червня 2008 року про встановлення рамок заходів Співтовариства у сфері екологічної політики щодо морського середовища (Рамкова директива про морську стратегію) (ОВ L 164, 25.06.2008, с. 19).

(<sup>8</sup>) Директива Європейського Парламенту і Ради 2000/60/ЄС від 23 жовтня 2000 року про встановлення рамок заходів Співтовариства в галузі водної політики (ОВ L 327, 22.12.2000, с. 1).

(<sup>9</sup>) ОВ L 197, 21.07.2001, с. 30.

(<sup>10</sup>) Регламент Європейського Парламенту і Ради (ЄС) № 166/2006 від 18 січня 2006 року щодо створення Європейського реєстру вивільнення і перенесення забрудників та про внесення змін до директив Ради 91/689/ЄЕС і 96/61/ЄС (ОВ L 33, 04.02.2006, с. 1).

(<sup>11</sup>) ОВ L 123, 12.05.2016, с. 1.

(<sup>12</sup>) Регламент Європейського Парламенту і Ради (ЄС) № 182/2011 від 16 лютого 2011 року про встановлення правил і загальних принципів стосовно механізмів контролю державами-членами здійснення Комісією виконавчих повноважень (ОВ L 55, 28.02.2011, с. 13).

(<sup>\*1</sup>) ОВ L 114, 27.04.2006, с. 9.»;

(<sup>\*2</sup>) ОВ L 226, 06.09.2000, с. 3.

(<sup>\*3</sup>) ОВ L 114, 27.04.2006, с. 9.»;

(<sup>\*4</sup>) ОВ L 226, 06.09.2000, с. 3.»;

(<sup>\*5</sup>) Ця операція заборонена законодавством ЄС та міжнародними конвенціями.

(<sup>\*6</sup>) Якщо немає жодного іншого відповідного D коду, ця позиція може включати операції, що передують видаленню, у тому числі операції попереднього оброблення, такі як, зокрема, сортування, дроблення, ущільнення, брикетування, висушування, подрібнення, кондиціонування або розділення перед здійсненням будь-якої з операцій за кодами D1–D12.

(<sup>\*7</sup>) Тимчасове зберігання означає попереднє зберігання відповідно до пункту (10) статті 3.

(<sup>\*8</sup>) Ця позиція включає установки зі спалювання, призначені для термічного оброблення твердих муніципальних відходів, лише за умови, що їх енергетична ефективність дорівнює або більше:

— 0,60 для установок, які функціонують і експлуатацію яких дозволено відповідно до законодавства Співтовариства, застосовного до 1 січня 2009 року,

— 0,65 для установок, експлуатацію яких дозволено після 31 грудня 2008 року,

що визначається із застосуванням такої формули:

Енергетична ефективність =  $(E_p - (E_f + E_i)) / (0,97 \times (E_w + E_f))$

Де:

$E_p$  — річний обсяг енергії, виробленої у вигляді теплової або електричної енергії. Обчислюється шляхом множення обсягу електричної енергії на 2,6 і множення обсягу теплової енергії, виробленої для комерційних цілей, на 1,1 (ГДж/рік)

$E_f$  — річний обсяг енергії, що надходить в систему від спалювання палива, який бере участь у виробленні пари (ГДж/рік)

$E_w$  — річний обсяг енергії, що міститься в оброблених відходах, який обчислюється на основі чистої теплотворної здатності відходів (ГДж/рік)

$E_i$  — річний обсяг додаткової енергії, що надходить в систему, без урахування  $E_w$  та  $E_f$  (ГДж/рік)

0,97 — коефіцієнт, що враховує втрати енергії через утворення донного попелу та випромінювання.



Ця формула застосовується згідно з довідковим документом щодо найкращих доступних технік для спалювання відходів.

## ► M2

Отриманий за формулою енергетичної ефективності показник множать на коригувальний коефіцієнт клімату (ККК), як показано нижче:

1. ККК для установок, які функціонують і експлуатацію яких дозволено відповідно до законодавства Союзу, застосовного до 1 вересня 2015 року.

ККК = 1, якщо ПГД  $\geq$  3 350

ККК = 1,25, якщо ПГД  $\leq$  2 150

ККК =  $-(0,25/1\ 200) \times \text{ПГД} + 1,698$ , коли  $2\ 150 < \text{ПГД} < 3\ 350$

2. ККК для установок, експлуатацію яких дозволено після 31 серпня 2015 року, та для установок, зазначених у пункті 1, після 31 грудня 2029 року:

ККК = 1, якщо ПГД  $\geq$  3 350

ККК = 1,12, якщо ПГД  $\geq$  2 150

ККК =  $-(0,12/1\ 200) \times \text{ПГД} + 1,335$ , коли  $2\ 150 < \text{ПГД} < 3\ 350$

(Отримане значення ККК округляють до трьох знаків після коми).

## ► C1

Значення ПГД (показник градус-днів опалювального періоду) приймають як середнє річних значень ПГД у місці розташування установки зі спалювання, обрахованих за період у 20 років поспіль, що передує року, для якого обчислюють ПГД. Для обчислення значення ПГД необхідно застосовувати такий установлений Євростатом метод: ПГД дорівнює  $(18\text{ °C} - T_m) \times d$ , якщо  $T_m$  нижча ніж або дорівнює  $15\text{ °C}$  (порогове значення для початку опалювального періоду), і дорівнює нулю, якщо  $T_m$  вища ніж  $15\text{ °C}$ ; де  $T_m$  — це середня  $(T_{\min} + T_{\max})/2$  температура зовнішнього повітря протягом  $d$  днів. Обчислення повинні здійснюватись щоденно ( $d = 1$ ), із сумарним підсумком за рік.



(\*9) Ця позиція включає підготовку до повторного використання, газифікацію та піроліз із використанням компонентів як хімічних речовин, а також відновлення органічних матеріалів шляхом їх використання для зворотного заповнення.

(\*10) Ця позиція включає підготовку до повторного використання.

(\*11) Ця позиція включає підготовку до повторного використання, рециклінг неорганічних будівельних матеріалів, відновлення неорганічних матеріалів шляхом їх використання для зворотного заповнення, а також очищення ґрунту, результатом чого є відновлення ґрунту.

(\*12) Якщо немає жодного іншого відповідного R коду, ця позиція може включати операції, що передують відновленню, у тому числі операції попереднього оброблення, такі як, зокрема, демонтаж, сортування, дроблення, ущільнення, брикетування, висушування, подрібнення, кондиціонування, перепакування, розділення, перемішування чи змішування перед здійсненням будь-якої з операцій за кодами R1–R11.

(\*13) Тимчасове зберігання означає попереднє зберігання відповідно до пункту (10) статті 3.

(13) Кінематична в'язкість визначається лише для рідин.

(14) Регламент Європейського Парламенту і Ради (ЄС) № 1272/2008 від 16 грудня 2008 року про класифікацію, маркування та пакування речовин і сумішей, про внесення змін та про скасування директив 67/548/ЄЕС та 1999/45/ЄС, та про внесення змін до Регламенту (ЄС) № 1907/2006 (ОВ L 353, 31.12.2008, с. 1).

(15) ► C2 Регламент Комісії (ЄС) № 440/2008 від 30 травня 2008 року про встановлення методів випробувань згідно з Регламентом Європейського Парламенту і Ради (ЄС) № 1907/2006 про реєстрацію, оцінювання, авторизацію та обмеження хімічних речовин (REACH) (ОВ L 142, 31.05.2008, с. 1). ◀

(16) Тоді як ці інструменти та заходи можуть надавати стимули для запобігання утворенню відходів, що є найвищим рівнем у ієрархії управління відходами, повний перелік більш конкретних прикладів заходів із запобігання утворенню відходів наведений у додатку IV.